

thiếu nhi

79

Những tâm hồn cao cả mới biết xử
bằng lòng nhân.

FÉNELON

TRẢ LỜI ĐỒ VUI CÓ THƯỜNG ĐĂNG TRONG SỐ TÂN XUÂN

1) Người kia không phải là cha, thì tất nhiên là má của người này.

2) Đi qua cầu được gần 5 phút thì quay ngược trở lại, giả bộ đi tiếp. Đứng 5 phút anh lính đuổi mình trở về thì mình qua được cầu dễ dàng.

3) Thư ông chủ gửi đến bị bỏ vô thùng thư, thùng thư lại không có chìa khóa thì người thư ký làm sao đọc được thư của ông chủ.

Sau đây là danh sách các em đáp trúng và gửi về sớm nhất, rồi em được tặng một cuốn T.N số 80.

1) La thị Cẩm Bình 57 Lương văn Can, Saigon 7.

2) Phạm bá Huy 32/19 Cao Thắng Saigon 3.

3) Võ thị Thu Thủy 288/4 Hẻm 112 Võ Tánh Phú Nhuận.

4) Phạm hữu Nhơn, 66G Đặng Nguyên Cẩn Saigon 6.

5) Nguyễn thị Hòa 273/4 Lạc Long Quân 11.

6) Mai đức Thành 43/6 Trần Hưng Đạo Vũng Tàu.

7) Đỗ thị Hạnh 12A1 Trung học Diên Khánh - Diên Khánh.

8) Hoàng anh Tuấn 92 Lê văn Duyệt Nha Trang.

9) Ngô thức Hào 88 Duy Tân Nha Trang.

10) Lê đình Điền 190 Lê Lợi Bình Tuy.

Bài nhận được từ 19-2-73 đến ngày 24-2-73 của các em:

Trương minh Nhãn, Phạm thị Kim Lang, Trương thị Sen, Vương kim Xuân, Thiên nữ Linh, Tân Linh, Xuân Hải, Lan Chi, Huyền Thoại, Lưu minh Hưng, Nguyễn T Nhơn, Nguyễn quang Vinh, Hoàng Sơn, Hàn thụ Nguyễn Phương, Tuyết Nhung, Trần N Thanh Trúc, Đỗ Gàn, Trần hiếu Liêm, Trần cảnh Đức, Văn bất Tử, Bùi nghiêm Khuê, Giang Lam Thanh Ngân, Hoàng vũ Linh, B.N. Suối mơ, Thiên bất Hủ, H. Ngân, Dạ linh Truyền, Hoài Ngọc. Hoài Bảo, Trần ánh Thu, Việt Tường, Nguyệt Thu, Lynh Thu, Trần Mặc, Trương hồng Dũng, Lương văn Hòa, Hạ Huyền, Con cháu Nhà Rồng, Hoài Ngọc, Nguyễn ánh Cung, Võ hồng Thu, Vũ đức Chính, Cẩm mỹ Minh, Khiếu quốc Vy, Trục Hoàng Lan, Mẫu Đơn, Võ ngọc Chuyển, Nguyễn anh Linh, Cao thị Tri Tri, Vân Thy, Từ thi Khúc, Huỳnh Chúc, Ngọc Nữ, Hường Dương, Thảo Chi, Nguyễn Thu TTNA, Sáu

Dóc, Ly San, Nguyễn thị Dung, Trần lệ Nguyễn, Lê minh Long, Nguyễn minh Trí, Nguyễn minh Kiều, Chí Thành, Lê Duy, Thiên thủy Long, Lê xuân Hoàng, Lê văn Hảo, Hồng Lê, Thảo Lam, Trần thị Hồng Phượng, Lê đạt Quang, Bửu Huy, Đặng đức Thử, Ka Bình Phương, Đặng thanh Bạch, Hồng Thụy, Nguyễn đình Tổ, Lê quang Đán, Phạm Thừa, Dzũng Dakao, Trần lệ Nguyễn, Nguyễn minh Tuấn, Nguyễn văn Ai, Trần chí Thành, Trần tuân Anh, Nguyễn đình Nhuận, Lê Duy, Phong Vũ, Trần đăng Tài, Thụy Du, Âu ngọc Hùng Nguyễn thanh Trinh, Vi Vu, Diễm Phượng, Băng Vân, Mỹ Dung, Hoài Ngọc, X 17, Hành Lang, Nguyễn khắc Thịnh, Dương thanh Minh, Nguyễn mạnh Hùng, Nguyễn thanh Hoài, Thiên Vũ.

Danh sách độc giả dài hạn (tt)

Thầy Vũ Văn Triết Giáo hoàng Học Viện Piôx Box 88 Đà Lạt 1 năm Báo Từ 60-109 - Nguyễn Hồng Trung 113 Độc Lập Đà Nẵng 1 năm báo từ 77-126, Trương Thế Phước 130 Nguyễn Tri Phương Đà Nẵng 1 năm báo từ 79-128.

HỘP THƯ

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Em Phương Thạch, Phú Nhuận: Ngày thứ nhất là Chúa Nhật, rồi tới thứ hai thì đúng rồi. Về sự gọi là anh, chị hai thay vì anh, chị cả, thì chị có nghe một số vị lớn tuổi nói rằng khi xưa người dân tụ tập lại thành làng xóm ở với nhau, phần lớn là chẳng bao giờ biết tới gì ngoài lũy tre làng, thì trước mắt họ ông Hương Cả lớn nhất rồi, và họ rất tôn trọng, nên khi có con cháu, họ tránh tiếng cả mà gọi từ hai trở xuống mà thôi. Thuyết ấy chị thấy cũng có lý vì nó phù hợp với tinh thần trọng lễ nghĩa của dân tộc ta, cũng giống như tục kiêng không nói tới tên các vị trưởng thượng mà khi cần phải gọi trạch đi, thì dù kiêng tiếng Hồng thì phải nói tránh là hường (mẫu hường) Thắc mắc của em chính đáng, và cũng cần phải thắc mắc, phải hỏi nhiều mới biết nhiều nghe em.

Em Bam Bi, Đà Nẵng: Chữ em đẹp rồi. MHV là dân húi cua em ạ.

Em Nguyễn Hữu Vinh, Gia Định: Chị sửa sổ rồi đó em.

Em Tường Vi, Saigon: Đúng là em đó ở Lữ Gia em ạ.

Em Nguyễn gia Kiệm, Đà Nẵng: Đúng là phải có một hình đồ và 1 hình đáp.

Em Huỳnh Chúc, Gò Vấp: Chị rất nhớ và quý mến em. Thôi thì em mắc bận, đành chờ đợi vậy. Đọc thư em chị buồn cười quá. Chị cũng không biết có ai ngăn cái vụ đó không em nhỉ. Có lẽ họ phục ấy chứ, phải không? Em viết hay nhưng hơi dài nên chú N.T cứ phải dẫn đo mãi. Những bài cỡ 3, 4 trang in là chú thích nhất đó em ạ.

Em Trần Lưu Chuyên, Saigon: Báo bộ phải tính thêm tiền công đóng chữ từ số. 31 T.N. đề giá 50 đồng đó em.

Em Dq Luân Viễn, Quảng Tín: Em gửi tiền về theo cách mua báo bộ ở bìa số 77 Tòa soạn sẽ gửi bảo đảm thì chắc chắn không thất lạc em ạ.

Em Hoài Linh Vũ, Hòa Lạc: Chị cảm động thấy các em đều tỏ ra yêu quý Trịnh Thiên Vũ, cái tình thần bao dung ấy quý lắm em ạ. Các em cứ giữ được mãi cái tính sẵn sàng tha thứ, không cố chấp đó thì đời sẽ đẹp vô cùng đó em.

Em T, Saigon: Chị không biết tiêu sử tác giả đó. Tính sơ bị kèn cựa về điểm là tính xấu, sẽ trở thành tính ghen ghét, đổ kysau này, bạn em nên tập trừ bỏ đi thì hơn em ạ.

Em Thương Thương, Chợ Lớn: Tòa soạn chỉ tặng mỗi trường một lần, chứ không phải thường xuyên em ạ.

Em Hoa Bưởi, Biên Hòa: Nội trong năm nay, tòa soạn sẽ ghé thăm Biên Hòa chúng ta sẽ gặp nhau em nhé.

Em Hoài Thanh, Saigon: Em mua cuốn « Trút nỗi sợ đi » mà đọc thì sẽ thấy sự sợ hãi nhiều khi rất vô lý em ạ.

Em Diễm Quỳnh, Chợ Lớn: Làm giúp gia đình giỏi vậy là chị cưng lắm. Chú N.T. khen em là ngoan, chú không buồn gì em đâu mà.

Em Lê tuyên Quang, Saigon: Quang ơi! Sao chủ nhật không tới tòa soạn. Tất cả đều nhớ em lắm đó em.

Em Hoàng Lan, Biên Hòa: Nếu em có lòng dân bích chương thì chị sẽ gửi Uyên thủy Phương đem về em nhé.

Em Trương hoàng Dũng, Biên Hòa: Chị rất tiếc không thể viết thư riêng được em ạ.

Em Phan Nguyên, Huế: Trong năm nay tòa soạn sẽ xúc tiến vấn đề chi nhánh, và chắc chắn Huế sẽ là một chi lớn của Gia Định em ạ.

Em Dương thanh Minh, Cần Thơ: Tòa soạn đã nhận được 12 tấm thiệp của em. Chị đã có cảm ơn chung tất cả. Chị rất ngợi khen tinh thần cầu tiến của em đó, nghe em.

Em L. Thủy, Gò Công: Thư em làm chị càng thêm yêu đời. Nhiều người tốt và đời đáng yêu thật em ạ. Ba chưa cho em đi làm giúp các cơ quan từ thiện thì em hãy cứ tận tâm giúp mọi người trong gia đình cũng là làm việc thiện đó em.

thiếu nhi

Tòa Soạn : 159 Thiệu Trị — Phú Nhuận — Sài Gòn — Đ.T. 42152

Cơ Sở phát hành : 62 Lê Lợi Sài Gòn — Đ.T. 20.348.

Chủ Nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG — Chủ Biên : NHẬT-TIẾN

Thư Chủ nhiệm GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Năm thứ ba — Số 79 — ngày 4-3-1973

Giá : 50 đ

MỤC LỤC

● Thư Chủ Nhiệm của Nguyễn Hùng Trương 1 ● Năm châu bốn biển 2 ● Truyện ngắn : Con sói miền Trung Sơn, Trường Kỳ dịch 3 ● Sáng tác của em : Tuổi mơ của Thiên Bất Hủ 20 — Lưu niệm mùa hạ của N.T. 20 — Xuân đã đến của Chúc Chít 21 ● Cuộc thi sáng tác : Làng xưa của Trương Thị Sen 22 ● Cuộc thi thơ 12 ● Siêu thị Hoa Hồng do Đình Gô phụ trách 8 ● Bướm trong vườn 19 ● Sưu tầm : Cây Hải Quỳ của Văn Trung 6 — Tập lạ danh nhân của Thái Sơn 13 — Cây cần sa của Huy Yên 22 — Con khi đột văn minh của Soan Hương 23 — Cá Héo được huấn luyện như thế nào ? của Văn Trung 26 ● Trang kỹ thuật của Bình Electronic 28 ● Giải trí : Ô chữ của Nguyễn Hữu Thanh 10 — Đố vui có thưởng 10 — Ảo thuật : của Ngư Linh 11 — Trắc nghiệm của Đặng Khánh Toàn 11 — Tranh 7 điểm sai của Phiêu Ly 10 — Vườn hồng : Bạn Vàng của Đỗ Phương Khanh 16 — Chị ơi của Mai Loan 17 — Tay ngọc bên bếp hồng của Hải Ly 18 ● Tranh vui : Tí ti qua ống kính sáu râu của Nguyễn Tài 5 ● Tranh phim : Tin Tin và Đặc vụ thân đá Thu An chuyển ngữ 14 — Cùng đi với Tử Thần của Nguyễn Tài 24 ● Truyện dài : Chiếc vương miện cần ngọc của Conan Doyle 30 — Đôi bạn giang hồ của Phan Khương Thái 31 — Thuở mơ làm văn sĩ của Nhật Tiến 32.

TRANH BÌA CỦA VI VI
MẮT NAI

Các em thân mến,

Phiên tòa Saigon đầu năm Con Trâu (Qui Sửu) họp sáng ngày 9-2-1973 (mùng 7 tết âm lịch) có xử một vụ trộm trâu rất ly kỳ, hi hữu. Người mất trâu có được một đức tính kiên nhẫn hiếm có, đáng cho chúng ta suy ngẫm đề nơi theo.

Cách nay nửa năm, một nông dân ở Kiến Phong, một tỉnh ở miền tây Nam Việt, tỉnh lỵ là Cao Lãnh, xưa kia thuộc tỉnh Sa Đéc, gần biên giới Việt Miên, bị tộm lửa mất con trâu của ông ta trong đêm tối. Người nông phu ấy tên là Nguyễn Trung Nhân.

Ông Nhân chỉ hay biết bị trộm khi sáng ra thức dậy, ông đến thăm chuồng trâu.

Ông Nhân là con người kiên nhẫn, ông bèn dò theo vết chân trâu trên các nẻo đường. Ông mò mẫm khắp các hang cùng ngõ hẻm mấy vùng quê quanh đấy suốt hai ngày. Nhưng mặc dù cố gắng, ông vẫn chưa tìm được tông tích con trâu của ông.

Không chán nản, ông tìm đến mấy lò sát sinh trong lỉnh và các vùng lân cận, nhưng nơi nào cũng không thấy hình bóng con vật bị mất trộm.

Vẫn với lòng kiên trì ông Nhân không chịu bỏ cuộc. Ông suy nghĩ và nhớ đến khi trước ông đã từng nghe người ta kể lại lò thịt Chánh Hưng ở Saigon là nơi tập trung số lớn trâu bò mà những lái buôn từ các miền quê thường đem đến để liêu thụ. Ông Nhân bèn đạp xe đi lên Saigon, tìm đến ngay lò thịt Chánh Hưng và đứng đợi trước cửa để nhận diện trâu mình đã mất.

May mắn thay, sau một thời gian chờ đợi, dò xét, bữa nọ ông thấy một con trâu đang bị người đồ tể dắt vào lò để làm thịt sao giống con trâu của ông. Ông lại gần xem. Quả đúng là con trâu đã bị mất trộm. Ông bèn nhờ nhân viên công lực can thiệp và bắt được kẻ trộm luôn cả tông phạm.

Tòa đã xử tù kẻ phạm pháp và bắt họ bồi thường xứng đáng cho ông Nhân vì ông Nhân đã mất nhiều thì giờ, bỏ cả công việc làm ăn tổn tiền xe cộ chi phí trong nhiều ngày để tìm.

Các em thân mến.

Cổ ngữ Trung hoa có câu, thiên hạ vô nan sự hữu chi giả cánh thành, nghĩa là trong thiên hạ, không có việc gì là khó, có chi thì làm nên.

Ông Alfred de Musset, một thi sĩ Pháp đã nói: Một người không kiên nhẫn chẳng khác chi một ngọn đèn không có dầu.

Tục ngữ ta cũng có câu: Có công mài sắt, ngày ngày nên kim.

Câu chuyện xir ăn trộm trâu trong ngày đầu năm Quý Sửu này đem đến cho chúng ta một bài học kiên nhẫn quý giá.

Mong các em cũng có được sự bền chí như người mất trộm trâu kể trên để các em thành công trong việc học vấn cũng như cuộc đời của các em mai sau. Mong lắm thay!

Thân mến

NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

NĂM CHÂU BỐN BIỂN

Khoa học gia Úc giúp người lùn trở thành cao

Hiện nay các nhà khoa học Úc đã đạt được kết quả đáng kể trong việc giúp những người lùn trở thành cao bằng cách dùng một loại tuyến gọi là pituitary gland.

Đây là một loại tuyến dùng để làm chất kích thích tố giúp cho người lùn và cao, đã đạt được kết quả khả quan khi sử dụng cứu sống cho một người đàn bà Úc sinh 9 nhưng vì số lượng trẻ sinh cùng một lúc nhiều quá mức bình thường nên cả chín đều không sống nổi.

Chi tiết về sự phát tra các kích thích tố giúp cho thân thể cao lớn do tuyến pituitary đã được thuật lại đây đủ trong nguyệt san HEALTH của Úc trong tháng qua.

Một Ủy ban Khoa Học về kích thích tố thuộc bộ Y tế Úc chuyên nghiên cứu về việc dùng tuyến pituitary cho biết là trong các cuộc thí nghiệm với 22 bệnh nhân tại tiểu bang Victoria số người này đã cao lớn hơn mức bình thường gấp đôi từ 3.5 phân lên đến 7 phân mỗi năm. Như vậy so với mức cao của thân thể những người không có bệnh chỉ lên từ 5 đến 6 phân trong một năm, phương pháp mới vẫn có phần tiến bộ hơn.

Trong một vài trường hợp bệnh nhân đã cao lên đến 15 phân Anh (khoảng 37,5 centim etres) sau khi được điều trị và kết quả tổng quát mọi bệnh nhân đều cao lớn hơn mức cũ.

Cho đến nay có hơn 180 người đệ đơn xin được điều dưỡng kể từ năm 1965. Gần

đây phương pháp dùng tuyến pituitary khoa học cũng đã được áp dụng để chữa cho 70 trẻ em mắc bệnh chậm lớn. Công việc điều trị được đặt dưới sự kiểm tra cẩn mật của Ủy ban khoa học chuyên môn về kích thích tố.

Kích thích tố về sự này nờ HGH: Human Growth Hormone là loại kích thích tố xuất phát từ tuyến pituitary sau khi được lọc kỹ lưỡng như việc lọc dầu lấy nguyên chất. Các bệnh nhân mắc bệnh không cao lớn đều do sự bất lực của tuyến này.

Tuy người nhỏ bé tại Úc rất hiếm có nhưng việc điều trị theo phương pháp khoa học đã phải hút chất kích thích tố từ 50 đến 200 tuyến pituitary gland.

Bởi thế Ủy Ban Chuyên Môn về kích thích tố rất thận trọng trong việc nhận điều trị bệnh nhân ít khi chấp nhận những trẻ em thuộc các gia đình chỉ vì quá lo lắng cho con em mình mà đem vào điều trị. Một điều

đáng chú ý là kích thích tố này nờ sẽ không giúp gì cho các trẻ em bình thường nhất là về chiều cao.

Cũng vì thế mà Ủy ban thường nhấn mạnh là phương pháp điều trị khoa học mới chỉ áp dụng cho các trẻ em có các nhược điểm, về tuyến pituitary nhưng đối với các trẻ em bình thường thì phương pháp này không giúp ích gì, mặc dầu các trẻ em đó lớn chậm hơn mức bình thường.

Một kiểu tường làm bằng nhôm có nhiều công dụng

Ngoài tiến bộ của Y Học Úc Đại Lợi cũng đã tiến triển nhiều trên lãnh vực kỹ thuật kiến trúc v.v...

Mới đây một kiểu tường làm bằng nhôm có công dụng như phích đựng nước nóng hay nước lạnh vừa được phát minh tại Úc để dùng vào việc xây nhà cửa.

Các tấm nhôm dựng thành tường có chất tự kết với nhau thành tường lớn, có công dụng trong việc làm cho phòng ấm

trong mùa đông và mát trong mùa hè.

Ông Theodore Xenophou, 41 tuổi thuộc Allelaide, Nam Tiểu Bang cho biết là ông phải mất hai năm trời nghiên cứu và phát minh được nhiều loại nhôm làm tường tiên.

Loại nhôm này có thể dùng thay thế các loại plastics và kiêng khoa học trong việc xây cất nhà cửa.

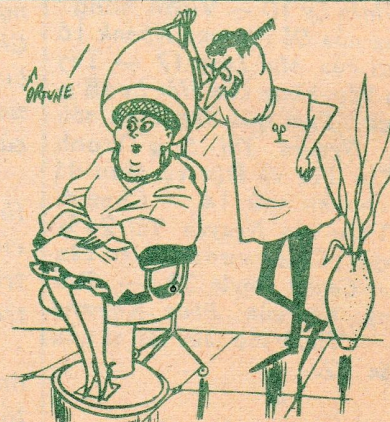
Trong mỗi tấm nhôm đều có một khoảng trống chính giữa dày chừng 1 phân Anh để cho không khí có thể luân chuyển được dễ dàng.

Trong một cuộc thí nghiệm khí hậu trong một phòng làm bằng tường nhôm thứ nhiệt độ ấm, họ dùng một máy làm hơi nóng nhiệt độ đã lên từ 62 độ F. đến 120 độ F trong 30 phút, trong khi đó nếu phòng làm bằng gạch nhiệt độ chỉ lên từ 62 đến 98 độ F trong một tiếng đồng hồ.

Khi tắt máy làm hơi nóng nhiệt độ chỉ xuống thấp 4 độ trong một giờ trong khi nhà bằng gạch hạ thấp 10 độ trong 1 giờ.

Ông Xenophou nói là ngược lại phòng làm bằng tường nhôm có thể dùng trong xứ nóng để giữ chất lạnh được lâu dài và tiết kiệm được rất nhiều vì chỉ cần dùng máy điều hòa không khí cỡ nhỏ rẻ tiền cũng thừa đủ.

Ông Xenophou đã làm một phòng bằng tường nhôm và cho biết thêm là phòng này đã giảm bớt các tiếng động bên ngoài đến 50 phần trăm.

— Nào! Bây giờ thì hết nghe thấy gì nữa nhé, mụ bủn xiu, lảm điếu. hơ... hơ...

CON SÓI MIỀN TRUNG SƠN

TRƯỜNG KỲ (dịch)

Một ngày kia, người ta nghe thấy ngoài đường đầy tiếng lao xao, huyền ảo, đó là quan tề tướng họ Chu lên đường đi săn trong vùng Trung Sơn. Hộ tổng quan tề tướng có một đoàn thợ săn chuyên nghiệp, trang bị gươm và cung tên, hàng chục chó săn, ngoài ra ngài còn mang theo hai con chim ưng đã được huấn luyện kỹ càng về săn bắn.

Khi gần đến một vùng núi âm u, quan tề tướng chợt nhìn thấy một con sói từ đằng xa đang ngồi trên đường đi, con vật rất lạ lùng, nó chỉ ngồi trên hai chân sau, miệng tru lên những tiếng ghê rợn, làm chú ý mọi người. Đó là một cái đích thật tuyệt, quan tề tướng lập cung và bắn, con sói bị thương, nhưng nó còn sức để chạy vượt đi. Đoàn thợ săn đuổi theo, cuộc rượt bắt xảy ra huyền ảo, giữa tiếng ngựa hí, người la và bụi mù. Con sói hình như đã lần trốn được.

Cùng lúc đó, một vị tăng sĩ cũng đang trên đường lên núi Giang Nam. Ông cưỡi trên lưng một con lừa gầy đét, lác lác hai bên hông lừa hai gói nhỏ đựng sách và quần áo của ông.

Ông là một người theo đạo «Mặc Tử», một tôn giáo rất thịnh hành thời đó. Đặc tính của tôn giáo này là coi nhẹ thân mình nhưng sẵn sàng hy sinh và sốt sắng giúp đỡ những người khác, nhất là những người hoạn nạn. Ông thường đi đó đây để thuyết giáo kêu gọi yêu thương đồng loại, tham vọng chính yếu của đạo là thúc dục mọi người từ vua, quan đến các giai cấp cùng dinh cùng nhau từ bỏ các tham vọng riêng tư để gia nhập đạo «Mặc tử». Thầy cũng như các tăng sĩ trong đạo đều có một đời sống nghèo khó, thường hy sinh chính thân mình để giúp đỡ người khác và tìm cách làm cho mọi người sung sướng hơn.

Thầy Tăng bỗng nghe tiếng huyền ảo từ xa. Một con sói bị thương đang vội vã chạy về phía ông trong khi những người thợ săn đang ráo riết đuổi theo. Khi con sói nhìn thấy một tăng sĩ phái Mặc gia nó mừng rỡ đến bên ông hồn hồn xin ông cứu giúp. Vị tăng sĩ động lòng từ tâm khi nhìn thấy vết thương do mũi tên gây ra còn rướm máu trên lưng con sói khốn nạn.

Ông ôn tồn nói với con sói.

— Đừng sợ sói ơi, hãy để ta băng bó vết thương lại đã.

— Ôi ! thưa ông tăng sĩ, ông thực là người tốt nhất trần gian, nhưng ông có thấy bọn thợ săn kia họ đang đòi xé xác tôi không ? xin ông làm ơn dấu tôi trong cái bọc vải kia đi. Nếu ông cứu sống, tôi sẽ ghi ơn ông muôn đời.

— Này, chú sói ơi đừng bận tâm như thế, chú thực thiếu sự khôn ngoan, thôi hãy chui vào cái bao này mau đi, đừng nói chuyện ơn nghĩa nữa, tôi rất sẵn lòng giúp chú.

Người tăng sĩ đồ hết mọi vật ra khỏi bao vải và bắt đầu nhét con sói vào đó, nhưng con sói thuộc loại già mà cái bao quá nhỏ nên khi cho đầu vào trước thì hai chân con sói lại lộ ra ngoài, nếu cho đuôi vào trước thì mũi và tai lại lộ ra, ông cố gắng mấy lần nhưng hầu như tuyệt vọng.

Con sói vội kêu lên :

— Gấp lên, Thầy tăng ơi, ông hãy cột bốn chân tôi lại đi.

Thế rồi con sói gấp cong người trên đất, để thầy tăng sĩ cột chặt bốn chân lại với thân mình, cuối cùng cố hết sức ông đã đặt gọn con sói vào bao rồi đeo lên lưng lừa, nhưng ông kinh hoàng khi thấy những giọt máu từ trong bao nhỏ ra tay, ông cũng dính đầy máu, ông vội vã lau tay, xóa những vết máu và quay lưng con lừa lại để không ai chú ý.

Khi đoàn thợ săn đuổi đến, viên tề tướng dừng ngựa hỏi và người tăng sĩ :

— Này anh kia, anh có thấy con sói nào mới chạy qua đây không ?

Thầy tăng sĩ đứng bên lề đường trả lời.

— Thưa không, con sói già ấy chẳng dại gì chạy trên đường cái đâu; chắc nó trốn trong rừng rồi.

Quan tề tướng rút phất lưỡi kiếm ra chỉ vào viên tăng sĩ hăm dọa :

— Này anh kia, nếu cố tình giấu con sói đó thì đừng trách ta độc ác đấy.

Thầy tăng sĩ leo lên lưng lừa già

bộ bỏ đi, vừa vẫy tay :

— Quan tề tướng tin tôi đi, nếu trông thấy tôi sẽ chỉ cho ngài.

Khi tiếng chân ngựa đã chạy xa, con sói từ trong bao la lên :

— Mau lên, cho tôi ra, tôi chết ngạt đến nơi rồi !

Thầy tăng vội vàng mở nút và giúp con sói ra khỏi bao, cởi giày và lau chùi vết thương cho nó.

— Này chú sói ơi chú có đau lắm không ?

— Không sao, chỉ sây sát xoàng thôi thầy tăng ơi thầy mới cứu sống tôi, tôi đội ơn vô cùng, nhưng thầy có thể ban cho tôi một ân huệ nữa không ?

Thầy tăng trả lời ngay chẳng cần suy nghĩ.

— Tôi rất sẵn lòng giúp anh bất cứ điều gì vừa sức của tôi. Tôi là một tăng già của đạo « Mặc tử » mà. Chú biết không chỉ có yêu thương mới cứu vãn được trần gian này. Nào bây giờ chú cần gì ? tôi sẵn sàng đây.

— Thưa thầy, tôi đói ghê lắm...

— Rồi sao ?

— Chỉ có thầy mới giúp tôi được, ba hôm nay tôi chẳng ăn uống gì cả, nếu đêm nay tôi chết, thì cái công thầy vừa cứu tôi thành ra vô ích. Thầy có thể cho tôi ăn một miếng thịt của thầy, tôi chỉ đòi hỏi có thể thôi.

Thầy Tăng hoàn toàn sững sờ, trong khi con sói nhảy chồm tới, ông run rẩy vừa lo chạy trốn bên cạnh con lừa, vừa lo sợ cho số phận của mình.

Con sói lý luận :

— Này, thầy tăng, đừng làm vậy cho mệt hơi. Thầy không biết rằng thượng đế sinh ra con người là để làm mồi cho sói hay sao ? thầy không tin hả, nếu thế bây giờ chúng ta đi kiếm một người nào cao kiến hơn để hỏi nếu họ cho tôi có lý thì tôi được phép ăn thịt thầy chứ ?

Cả hai kéo nhau ra đường cái, đợi người qua lại để hỏi ý kiến, nhưng họ chờ mãi chẳng thấy một bóng người vì lúc đó trời đã tối. Con sói sốt ruột :

— Thôi đói quá rồi, tôi không thể chờ lâu được nữa.

Con sói chỉ một cây cỏ thụ bên đường và nói :

— Đó thầy thử hỏi cây cỏ thụ coi tôi có lý hay thầy có lý.

— Nhưng đó là cây cỏ thụ, làm sao biết nói.

— Thầy cứ hỏi đi, nó sẽ trả lời cho thầy xem.

Thầy Tăng bám vào cây cỏ thụ và kể lại công trình của ông đã cứu sống con sói trong lúc nguy nan nhất, cuối cùng ông hỏi :

— Này cây ơi, cho ta biết ý kiến đi, con sói có quyền ăn thịt ta không ?

Cây cỏ thụ vận mình và chậm rãi lên tiếng :

— Thưa thầy Tăng, tôi hiểu thầy đã nói gì rồi, thầy đã nói về ân nghĩa, vậy đề tôi thuật chuyện đời tôi cho thầy nghe, tôi là một cây mơ. Khi người làm vườn trồng, tôi chỉ là một hạt nhỏ nảy mầm và lớn lên. Một năm sau tôi trở bông, ba năm tôi có trái, năm năm thân của tôi lớn vừa bằng cánh tay, mười năm thì một cậu bé ôm vừa. Bây giờ tôi đã hai mươi tuổi. Bây lâu nay tôi đã cung cấp cho gia đình bác làm vườn biết bao nhiêu trái, chẳng những thế

còn bạn bè và đôi khi bác ấy còn ra chợ để bán thế mà đến nay, khi thấy tôi đã già, bác ấy hái hết lá của tôi, bẻ cành và cưa rễ tôi ra làm củi. Còn hơn thế nữa, mới đây bác ta đã kêu gã bán củi lại và đã thuận giá cả với nhau rồi. Đó, thầy Tăng ơi, đời là thế đó, ân nghĩa là thế đó, vậy thì con sói có ăn thịt thầy cũng chẳng đáng ân hận gì ?

— Đó thầy Tăng thấy chưa, đó là những lời khôn ngoan nhất đời. Nói rồi Sói lại chồm tới định nuốt sống ngay vị Tăng sĩ già. Thầy Tăng vội la lên.

— Này chú Sói, ta cần phải lấy ý kiến của hai người nữa cơ mà.

— Được rồi, hai thì hai chẳng sao, nhưng tôi thấy da thịt thầy thơm tho lắm rồi đấy nhé.

Đi được một quãng dài nữa, họ gặp một con trâu đang đứng bên bờ rào trông có vẻ mệt nhọc lắm. Con Sói nêu ý kiến.

— Ta thử hỏi ông bạn này xem sao, trông ông ta có vẻ già đời lắm. Vị Tăng già kể lại câu chuyện từ đầu và yêu cầu chú Trâu giải quyết đùm. Con vật suy nghĩ giây lát rồi chặc lưỡi góp ý :

— Đúng lắm thầy tăng sĩ ạ, cây mơ già nó có lý lắm. Thầy hãy nhìn

tôi mà xem, già nua và ốm gò xương
đây này, lại sắp đến ngày tàn rồi. Chẳng
bù cho lúc tôi còn trai trẻ, khi
người nông phu mua từ chợ về để
giúp việc đồng áng, thay thế chú bò
già bác nông phu có nói rất sung
sướng có tôi giúp việc. Từ đó tôi ra
sức cày, bừa, mùa gặt thì đập lúa,
mùa đông thì cán mì. Tôi luôn luôn
làm bằng ba sức người. Nhờ đó
người nông dân càng ngày càng giàu
có, nuôi con cái lớn khôn, học hành
trường tỉnh, lấy vợ cho con, cháu
chất đầy nhà, chẳng bù cho lúc tôi mới
đến cả gia đình còn phải bốc cơm ăn.
Thế nhưng công lao của tôi cũng như
công lao của bác cứu giúp con Sói
này? Hàng đêm tôi phải ngủ ngoài
trời đầy gió lạnh, mỗi ngày một năm
rơm khô. Vài hôm nữa thì tên đồ tể
lại tới bắt tôi đi, tôi đã được bán với
một giá rẻ mạt dù trước đó người ta
còn nói đưa đây nào là thịt tôi còn
thơm lắm, da tôi tốt lắm và cặp sừng
của tôi nữa thật đẹp. Đó đời là thế
đó, và thầy chẳng có cơ gì để từ
chối ước muốn của con Sói này đâu.

Con Sói một lần nữa chồm tới
nhe răng tính làm thịt cho xong,
nhưng thầy Tăng vẫn bình tĩnh:

— Chú Sói ơi, chỉ cần một ý kiến
nữa thôi, lúc đó mi ăn thịt ta không
muộn đâu.

Họ bỗng thấy một cụ già tóc bạc
phơ, chống gậy, trúc đi về phía họ,
trông cụ như một tiên ông. Thầy
Tăng vô cùng mừng rỡ vì có người
đồng loại, ông chạy vội lại và xin giải
quyết chuyện trắc trở giữa Sói và
người:

— Một lời nói của ngài sẽ cứu
đời tôi, xin ngài cứu giúp.

Cụ già nghe xong câu chuyện, tóc
cụ dựng đứng lên, đôi mắt sáng
quắc giằn dữ nhìn con sói:

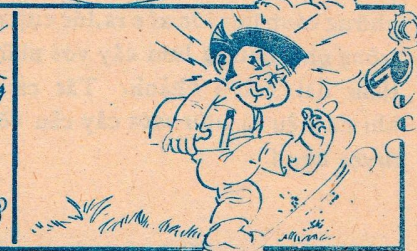
— Con sói vô ơn kia, mi không
biết rằng gieo gió thì gặp bão sao,
kẻ nào vô ơn sẽ chịu hậu quả khi về
già là đứa con vô ơn của hân. Một
ngày gần đây mi cũng sẽ có một đứa
con tàn nhẫn và độc ác với mi dù
rằng mi đã nuôi dưỡng nó. Hãy đi
đi, hay muốn ta giết mi cho rồi.

QUA ỒNG KÍNH BÁC SAU RÊU

Tranh vui nhộn kỳ của NGUYỄN TÀI

Con sói vội phân giải:

— Đây cụ già ơ, cụ không thấy
cảnh tượng khổ sở của tôi khi thầy
Tăng này nhét tôi vào cái túi nhỏ kia,
tôi đã đau đớn cùng mình.

— Thật là khó xử cho ta quá —
Thầy Tăng nói — mi có lỗi, mi nói
thầy Tăng này có lỗi. Thôi bây giờ để
ta tin hơn mi thử chui vào cái bao
kia để ta xem mi đau đớn chừng nào?

— Đây cụ xem này.

Nói rồi sói chui tọt vào bao vải.
Cụ già thì thăm hỏi thầy Tăng si:

— Sao có mang dao theo không?

— Thừa có.

— Tốt lắm đưa đây.

— Thế cụ định giết con sói sao?
Cụ già mỉm cười:

— Đây thầy Tăng bây giờ thầy
muốn con sói sẽ chết hay thầy muốn
chết. Đừng đạo đức giả như thế
nữa.

Nói rồi cụ già đẩy tay vị Tăng si
đâm lưỡi dao qua bao vải. Thế là giải
quyết xong cuộc cãi vã.

TRƯỜNG KỲ dịch.

CÂY HẢI QUỖ

Nói về màu sắc rực rỡ và hình thù kỳ lạ thì không cảnh nào trên trái đất có thể bì kịp những cảnh dưới đáy biển.

Không phải ở đâu xa, chỉ cách bờ biển độ năm, ba mét, ta cũng có thể nhận thấy những kỳ quan của đại dương hiện diện rải rác dọc theo những nơi có thủy triều lên xuống. Trong một cái vũng nhỏ, sóng ập vào cuốn ra khiến hàng đàn cá con

Lật mình-lấp lánh dưới ánh mặt trời; những con tôm, con sò có lớp vỏ cứng trông như mảnh sành mảnh sứ, thường đội đá chui ra nhón nhờ trong nước, rồi bất thần biến dạng sau các khe hở của lòng đất; những sợi rong rêu mảnh dẻ trong suốt với các màu sắc vàng, xanh, đỏ nằm rải đều trên cát như những tấm thảm, hoặc chảy dài trên những tảng hoa cương, tạo thành những thác rêu mỹ lệ.

Nhưng kỳ lạ hơn là những vật có hình thù tròn tròn, mềm mại như những cánh hoa lúc xòe ra, lúc cụp vào trông như những lùm cây với những thân dài mảnh khảnh. Tất cả đôi khi đã hiện ra như một cây cầu vồng tuyệt đẹp!

Bây giờ chúng ta hãy lại gần, nghiêng mình xem cho rõ hơn. Ta sẽ nhận ra đây không phải là loài hoa thường thấy, mà là những con vật được cấu tạo đơn sơ không nguy hại cho loài người, nhưng lại rất tàn nhẫn đối với những chú cá nhỏ và các loài tôm tép nếu lỡ quờ đụng đến chúng.

Loại «hoa động vật» này gồm nhiều chi họ. Hôm nay chúng ta chỉ đề cập tới giống «hải quỳ» và giống «bạch đầu ông» thông thường nhất. Nhưng nếu chúng ta muốn hiểu mạnh mẽ và phân biệt được từng chi nhánh trong loại hải quỳ và bạch đầu ông này, chúng ta phải dùng những danh từ liên quan đến loài hoa.

Hải quỳ là thành phần của giống xoan tràng, thân không có xương nên mềm mại và có thể co giãn với những bộ phận khác nhau loe ra cân xứng.

Một cái lỗ độc nhất, ta gọi là cái miệng, có những vôi bám ở xung quanh như những cánh hoa bám vào đài hoa. Miệng này có thể hút nước vào, phun nước ra, có sức nuốt chửng một con mồi và là nơi bài tiết ra những cặn bã, đồng thời ăn thông với dạ dày bằng một cái gọi là cường huyệt hay thực quản. Tại dạ dày có những thớ thịt dựng đứng chia làm nhiều ngăn lôm chôm những gai nhỏ. Thân thường hình ống có khả năng co giãn nên có thể biến thành nhiều hình dạng khác nhau.

Đặc biệt là loài Pô-li-pa-ri-om có thể di chuyển bò, leo như giống sên; và loài A-đam-xi-a hình tròn, do đặc tính cộng sinh, chuyên sống trên các vỏ cứng của loài ăn sò.

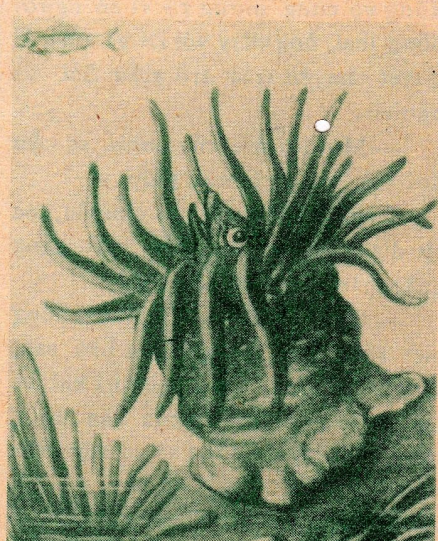
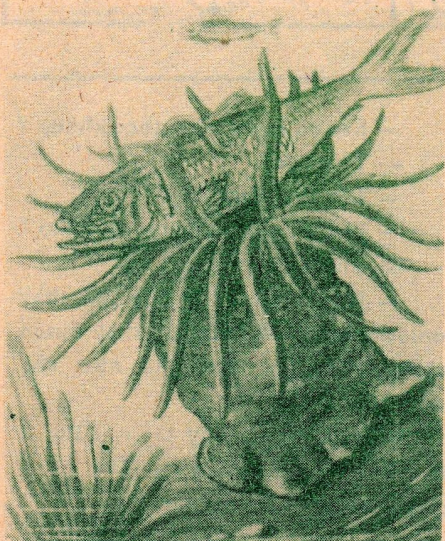
Loại A-đam-xi-a khác hẳn loài Pô-li-pa-ri-om ở điểm loài A-đam-xi-a ở đâu thì ở hẳn một chỗ, không di động.

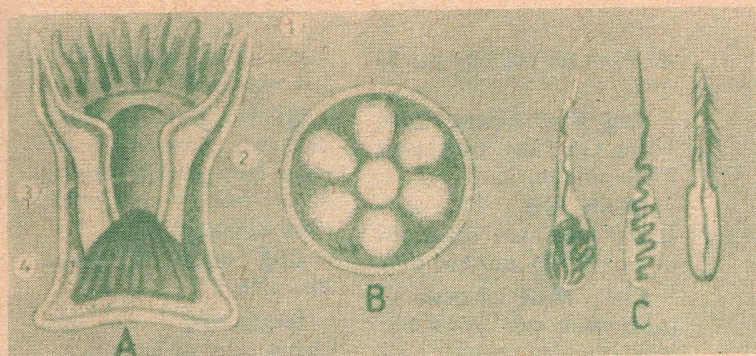
Giống ăn sò rất thích sống với loài A-đam-xi-a. Mỗi khi thay đổi chỗ ở, ăn sò lấy những cái móc nhỏ nhẹ nhàng gỡ bạn nó ra, đặt lên chỗ cái vỏ mới khác mà nó vừa chọn được. Con A-đam-xi-a cũng vậy, nó sẽ không thể nào sống được nếu vắng bóng con ăn sò, người bạn cộng sinh của nó. Hai giống vật này thường sống gần bó với nhau như keo sơn.

Thật vậy, nếu người ta lôi con ăn sò ra khỏi cái vỏ cứng nó đang ở thì con A-đam-xi-a biết ngay là nó đang sống trong tình trạng cô đơn, thiếu người bạn đường nên sẽ buồn rầu gieo mình xuống vực sâu để chết lần chết mòn dưới đó!

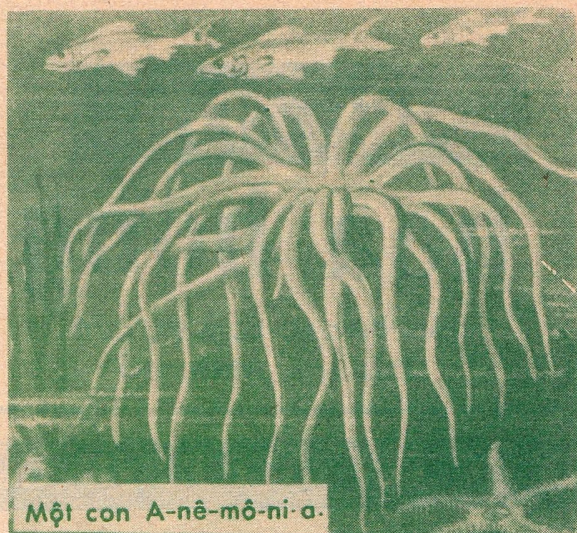
Phần lớn giống hải quỳ ưa sống trên đá và trên những vỏ ngao sò để chống lại sức sóng vỗ, đồng thời để chờ đợi những sinh vật nhỏ bé lén phéng đi vào tầm với là nó «úm ba la» chụp liền.

Để bắt một con mồi và trong những trường hợp tấn công hay tự vệ, giống hải quỳ thường sử dụng hàng chục cái vôi được «võ trang»

A— Một cây hải quỳ cắt đôi theo chiều dọc :
1) Vòi 2) Mồm 3) Thực quản 4) Khoảng trống
B Thân hải quỳ cắt theo chiều ngang :
C— Những ngăn phóng ngòi lờm chớm gai

Một con A-nê-mô-ni-a.

bằng những thứ khí giới thích hợp.

Như ta đã biết, mình chúng có nhiều ngấu nhỏ. Những ngấu này chứa sẵn một số chất độc màu đen. Khi cần, chúng sẽ phun ra cho chất độc bám chặt vào da con mồi hay địch thủ để cho đối phương yếu đi.

Giống hải quỳ sinh sản theo 2 lối trực phân và đâm chồi. Trong trường hợp thứ nhất, con vật sẽ tự tách ra làm hai phần, mỗi phần sẽ có khả năng sống riêng biệt; trong trường hợp thứ hai, một bên của con vật sẽ mọc ra một cái chồi, rồi chờ lúc thích hợp, chồi này sẽ tách ra mà sống riêng rẽ. Lối sinh sản này tương tự lối sinh sản ta thấy trong thế giới thực vật.

Người ta thấy giống hải quỳ có rất nhiều ở khắp các đại dương, nhất là tại Địa Trung Hải. Tiêu biểu nhất là loại Ác-ti-ni-a có màu đỏ tươi mà dân chài thường gọi là «cà chua biển». Ta có thể nhìn qua cái mình trong suốt của chúng mà biết được các loại rong rêu đã tỉnh bơ bỏ vào nằm đầy trong cái lỗ rỗng ở giữa mình chúng.

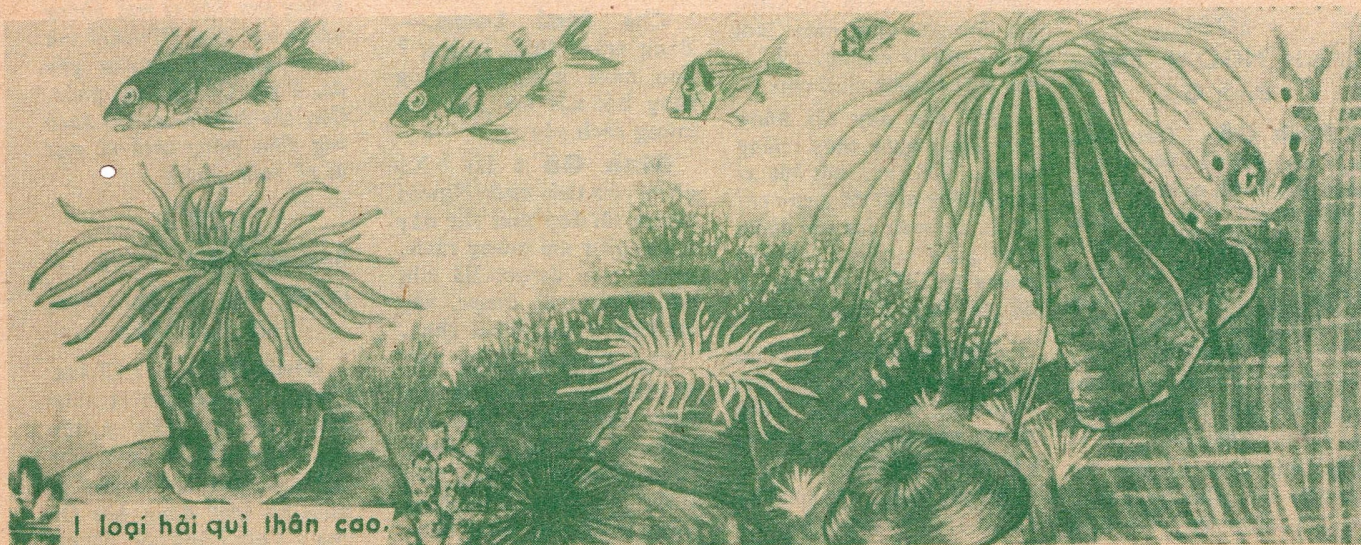
Những chi họ thuộc giống hải quỳ và bạch đầu ông nhiều khi sống dưới đáy biển đầy cát nên không thể bám vào đâu được. Nhưng nhờ có cái miệng mở ra, ngậm vô dễ dàng nên chúng có thể phồng to để tự động nổi lên mặt biển giống như những tiềm thủy cầu tí hon.

Một vài giống hải quỳ chuyên sống dưới các đáy biển có độ sâu rất lớn,

tiêu biểu nhất cho loại này là con Ác-ti-nốt-ti-ca có một cái mồm khác hẳn với mồm của những con khác. Thay vì có hình tròn thì mồm của con Ác-ti-nốt-ti-ca lại có hình một cái rãnh xẻ con vật ra làm hai phần bằng nhau và làm cho con vật biến thành một nhuyên thể có hai vỏ cứng che chở hai bên.

Các nhà nghiên cứu vạn vật thời xưa đã gọi giống hải quỳ này là «cây động vật». So với thế giới động vật trên mặt đất, chúng ta thấy thế giới thực vật ở dưới các đại dương có những hình ảnh và biến thái thật lạ lùng và kỳ diệu !

VĂN TRUNG
(sưu tầm)

I loại hải quỳ thân cao.

Ở giữa : 2 con Ác-ti-ni-a : một con đang ngoe nguẩy vòi và một con đã khép chặt miệng lại
Bên phải : I loại hải quỳ khác đang vượn những vòi dài chuẩn bị xiết con mồi.

SIÊU THỊ hoa hồng

BÁN ĐỦ CÁC LOẠI NỤ CƯỜI

Quản Lý : ĐÌNH GÔ

VẬN XUI CỦA ĐÌNH GÔ

KỊCH KỌT CỦA ĐÌNH GÔ NHÂN VẬT THEO THỨ TỰ RA TUỒNG :

✱

— Đình Gô (Trẻ tuổi, đẹp giai, hào hùng, thơm như mũi mít),

— Chị Mai Loan (Hi ! Còn hơn Đình Gô một bậc nữa).

— MỘT LÔ HÚI CUA VÀ KEP TÓC (Đẹp để cử như là Tiên Đông, Ngọc Nữ cả).

— Bà ĐÌNH GÔ (Vì đầu năm nói dối độc giả e đắc tội, nên miễn tả ra đây).

THỜI GIAN

Mồng một Tết Quý Sửu.

KHÔNG GIAN

Ngoài phố rồi trong nhà

LÓP I

CẢNH NGOÀI PHỐ :

Đình Gô

Đình Gô : (lầu bầu một mình) Hừ ! Sáng mồng một tết, bánh mắt ra định pha ẩm chè Tàu thường xuân, chưa chi con mụ ở nhà đã bắt mình xả giùm đồng tá lót của thằng Đình Văn Gâu Gâu... Gâu... hừ... không biết là mấy chữ Gâu rồi nhì. Cái điệu này nếu có thêm thằng nữa thì phải đổi lại là Đình Văn Gâu để đếm lại từ đầu chứ nhớ hoài một óc quá (nhìn lên) Ủa ! Ai như «con sâu xí mui» bên Vườn Hồng. Xuất hành

đầu năm mà gặp bà chân lữa này thì cả năm không khá được.

LỚP II

Thêm chị Mai Loan

Đình Gô : (Cười ồ ồ từ xa). — Gớm, năm mới gặp bà chị hên quá, chắc Siêu Thị Hoa Hồng nhà em năm nay đắt hàng lắm đấy nhé.

Chị Mai Loan : Chào bác Đình Gô ! Đầu năm gặp nhau chưa chúc tết gì hết đã giờ cái giọng xỏ ngọt nhau ra rồi.

Đình Gô : (nghe bụng : Gớm, sao mụ này thông minh đến thế !) Ày ! Bà chị cứ nói vậy tội cho nhà em. Đầu năm mới gặp bà chị là hên nhất rồi còn gì. Coi nào, nhân dịp năm mới năm me, em xin chúc bà chị qua năm mới lắm mối, nhiều chồng... ý !... có một chồng thôi chứ !..

(Nói đến đây thì khán giả bỗng nghe thấy tiếng «cốp». Thì ra một hột xí mui không hiểu đã được chị M.L. ngậm từ lúc nào nhắm vào giữa trán Đình Gô phóng tới. Trán Đình Gô đã giỡ, bây giờ giỡ thêm).

Chị Mai Loan : Năm mới mở hàng cho bác một chưởng. Còn nói năng nhắm nhí nữa, sẽ còn biết tay nhau hơn !

Đình Gô : (xuýt xoa) Ôi chà, choáng váng cả đầu óc. Đầu năm mới, chưa phát ngôn bao nhiêu

đã lãnh đủ thế này thì lỗ quá

Chị Mai Loan : Bác Đình Gô ! Bác tính xuất hành đi đâu vậy ?

Đình Gô : Tính qua Lăng Ông xin xăm, rồi nhân tiện coi một quẻ bói.

Chị Mai Loan — (nhốt thêm một quả ô mai nữa cho lên miệng) : Ôi chà ! Thời buổi này người ta đã lên đến cung trăng mà bác còn tin tưởng ở thầy bói hử ?

Đình Gô : Lên cung trăng, chớ đến Mộc Tinh, Thủy Tinh, Hỏa Tinh, Linh tinh gì thì tôi vườn tin như thường. Năm nào cũng có lệ mồng một tết tôi đi Lăng Ông cầu Thánh. (cắt giọng theo ban AVT) :

Mồng một hành lễ Lăng Ông Cầu Thánh đặc lộc bằng trăm ngày thường... bằng trăm ngày thường... bằng trăm ngày thường...

Chị Mai Loan. — Bằng trăm thiệt không ? Sao năm nào tôi cũng thấy bác xác xơ như cái mùng rách vậy.

Đình Gô : Hí ! Xỏ nhau vừa thôi chớ ! Người ngọc tôi đẹp giai thế này mà vì như cái mùng rách, nghe sao được. Bà chị nói người thì được, vậy mà người nói thì... thì...

Chị Mai Loan : Thì đã làm sao ! Với ai kia chớ, với Đình Gô thì không thể nhân nhượng được. Bác đã có tiếng nước ở Siêu Thị Hoa Hồng là đâm bị thóc chọc bị gạo để cho thiên hạ đánh nhau vỡ đầu rồi ở

ngoài võ tay thủ lợi. Không hết chỗ chê !

Đình Gô. — Thôi, năm mới năm me, tổ khờ nhau làm gì. Bây giờ tôi đi coi bói, bà chị có tháp tùng không ?

Chị Mai Loan. — Phí tiền !

Đình Gô : Có tiền, chẳng tiêu để làm chi ?

Chị Mai Loan. — (lắc lắc cái bóp đầm nặng chiu) Ờ... để mua xí mui ngâm sượng hơn.

Đình Gô : (nghe bụng : cây xí mui chắc đã mọc rễ trong bụng bà chân lữa này rồi

chứ không chơ). — Thế thôi nhé, guốt bay bà chị, em đi coi bói !

Chị Mai Loan : Chào bác. Chúc bác cả năm đi coi bói hoài hoài.

Đình Gô : (rửa thơm : Ôi chà ! Cái mụ này ! Sao mà danh đá cá cày đến như thế ! Nhưng thôi, tránh... Mai Loan chẳng xấu mặt nào. — Rồi cười ngòn ngòn) : Cám ơn. Cám ơn bà chị. Em sẽ đi coi bói cả năm. Cầu Thánh cả năm. Cầu cho cả năm chỉ gặp toàn người tử tế, dịu dàng, đoan trang, hiền lành, tốt bụng như bà chị cả thôi...

(Chị Mai Loan phun thêm một cái «cốp». Đình Gô vội vã bưng đầu. Nhưng không sao, hột xí mui không nhắm vào đầu Đình Gô mà nhắm vào cây cột đèn gần đó. Đình Gô thở cái phào. Còn chị Mai Loan thì xách bóp đầm nặng chiu xí mui đi về cuối phố.)

LỚP III

Bớt chị Mai Loan — thêm một lô Húi Cua và Kep Tóc

Đình Gô : Rồi ! Chẳng cần coi bói cũng biết năm nay mình xui tận mạng. Xuất hành đã căn giờ đến thế mà vẫn tránh không khỏi số (coi đồng hồ) Ôi cha ! Thôi hỏng rồi. Đồng hồ mình chết từ bao giờ, thế mà cứ nhắm đó mà

xuất hành thì có võ nơ không kia chứ. Thôi, cái điệu này đi về là hơn cả. (Ngay lúc đó, một bầy con nít ở đâu túa ra đông như kiến cỏ).

Húi Cua : A ! Bác Đình Gô bà con ơi !

Đình Gô : (hoàng hồn) Ai thế ? (quay lại) Ổi chà ! Độc giả Thiếu Nhi ! Năm mới năm me bác xin chúc các cô... các cậu...

Kẹp Tóc : Hồng chơi với bác Đình Gô nữa. Ai biểu bác chủ trương truat phết tiền lì xì...

Húi Cua : Minh xúm lại bắt bác bồi thường đi.

Đình Gô : Ơ ! Ơ ! «Khám» chưa ! Tôi làm ăn lương thiện... đâu có tội tình gì nào ?

Kẹp Tóc : Vậy vô kịch ở T.N số Xuân trong Siêu Thị Hoa Hồng ai viết đó bác !

Đình Gô : Á... à... cái vụ ấy... cái vụ ấy... viết chơi, đọc qua rồi bỏ mà.

Kẹp Tóc : Mặc kệ ! Ê ! Các bồ ơi, xúm lại bắt cóc Bác về rồi đòi tòa soạn tiền chuộc đi !

Cả bọn : Đúng ! Đúng !... A lê ! Xung phong !

(Đình Gô hết hồn, tút giầy ra cầm trên tay rồi vắt giò lên cổ, mở một đường máu tháo chạy. Ở phía đằng sau, Húi Cua, Kẹp Tóc chạy rần rần hò la náo nhiệt. May quá, Đình Gô có cẳng dài nên «phi» ba bốn nước là đã phóng ra tới tuốt tận đầu phố. Cuối cùng, đứng nấp vào một ngõ hẻm thờ hồn hèn.)

LỚP IV

Còn có mỗi một mình Đình Gô

Đình Gô : (thở phào) Ổi chà ! Suýt nữa mà tụi nhãi tóe được mình thì chỉ có nước leo lên lò biển thành chả chó. Đầu năm sui thiệt. Vừa tránh được vô dĩa thì đã đâm ngay phải vô dĩa. Một đồng vô dĩa. Thôi thôi nước này đi về là hơn cả. (Cất giọng buồn thảm hát theo điệu Thu Vàng của Cung Tiến) :

Một mình tôi đơn côi vô vàn
Suýt lúta đời vì ách giữa đường
Thề từ nay, chừa đi lang thang...
Thề từ nay, chừa đi lang thang...

(Tự thề xong, Đình Gô nhắm hướng đồ Thủ Thiêm rảo bước).

LỚP V

CẢNH NHÀ Ở THỦ THIÊM : Ông Đình Gô— Bà Đình Gô.

Bà Đình Gô : (thê thê) Mất mặt đi đâu từ sáng tới giờ !

Đình Gô : Ơ ! Năm mới năm me. ăn nói gì kỳ cục chưa ? Có việc gì thì hãy cứ từ tốn, mán mán, nhẹ nhàng, thỏ thẻ chút chút, chớ chưa chi đã xả hết tốc lực rồi.

Bà Đình Gô : (nhấn ga thêm) Từ tốn, thỏ thẻ cái gì. Sáng mồng một mới bánh mắt ra đã mất hút rồi, hỏi ai mà chịu được cơ chứ.

Đình Gô : Thì người ta đi lễ Thánh, xin sấm, chứ đi đâu.

Bà Đình Gô : Chỉ bịa chuyện, nói dối phải tội. Đi xin sấm thì sấm đâu ?

Đình Gô : (giật mình, nghi bụng : Thôi chết rồi ! Làm gì có sấm mà hỏi sấm. Nước này thì chỉ có cách phỏng qua Đại Hàn Dân Quốc mới thoát) Ơ !.. Đi

thì đi vậy mà điều đông quá, chen không vô. Thánh hẹn tới chiều... ý... tôi tự hẹn đến chiều...

Bà Đình Gô : (rút cái chồi lông gà vẫn dẫu ở sau lưng ra).— Nói láo, thánh phạt ! Đây này... cho mà biết !.. (Khoa lên một đường như trường đao của Phàn Lê Huê, tiếng roi vùn vụt.)

Đình Gô : (tút giầy, nhảy phốc lên mặt bàn, đu mình một cái chóc đã leo lên tới gác xếp. Vừa trở tài Tắc Dăng đu dây, vừa la bài hoải) : Ơ ! Làm gì kỳ Dzầy ! Làm gì kỳ Dzầy !..

(Còn cảnh gì xảy ra tiếp theo nữa thì Đình Gô không dám viết ra. Sợ mất mặt bầu cua với bà con cô bác — Thế cho nên viết đến đây thì...)

MÀN TỪ TỪ HẠ
ĐÌNH GÔ

... Chị biết hôn, lớp em tụi nó hùn tiền mỗi đứa 5đ. để mua Thiếu Nhi chuyển tay nhau coi mỗi tuần. Em cũng có góp tiền nhưng mua coi riêng, em muốn để dành để lâu lâu lấy ra coi lại. Chị à hôm qua em được kết quả cuộc thi đề 2 lục cá nguyệt mẹ em thấy em hạng 1 hai 3 môn liền, bèn thưởng cho em hai ngàn. Mừng quá em bèn

chạy thẳng một mạch ra nhà sách Khai Trí vác hai bộ về mỗi tay ơi là mỗi, bắt đền chị đó, chị ơi. Em coi thấy Thiếu Nhi bộ đẹp dễ sợ chị ạ, trong bìa sau số 29 có vẽ hình chú gà trống Nhật Bản đuôi dài lê thê và xanh biếc, đẹp ghê.

O. Gia Long

Em là 1 độc giả của Thiếu Nhi chỉ được khoảng chừng 1 tháng. Em biết Thiếu Nhi là nhờ trong khoảng thời gian ở quân trường, buồn quá không có gì giải trí nên em xem nhờ của người bạn không ngờ tờ báo lại hay quá chị ạ.

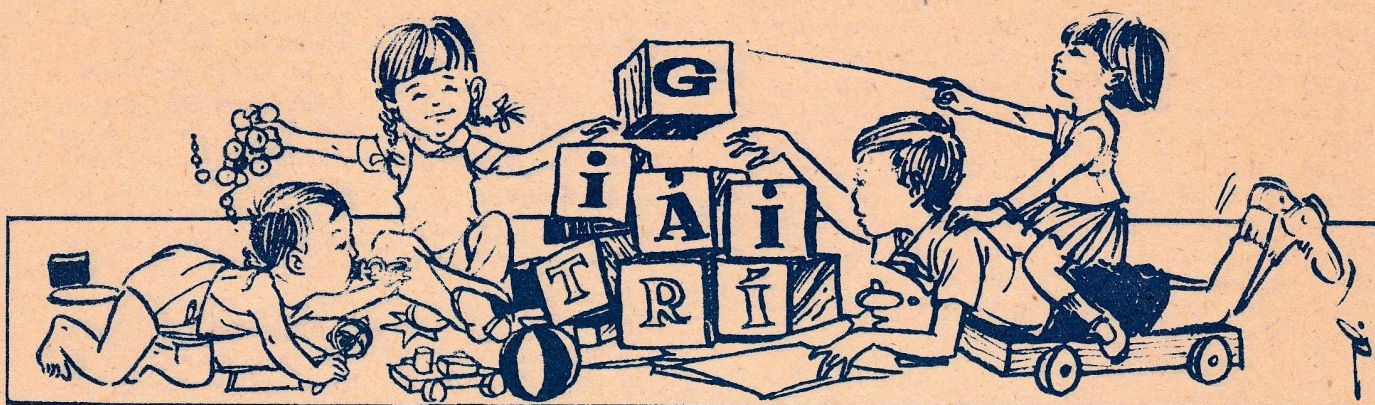
Ngày xưa em thích những Tuổi Trẻ, Tuổi Xanh bao nhiêu thì ngày nay em tìm thấy ở Thiếu Nhi như vậy. Em tiếc đã không được biết Thiếu Nhi sớm hơn. Xem Thiếu Nhi

em như cảm thấy nhỏ lại hồi 12, 13 tuổi, Em xem từng giòng, từng chữ, ngồi nát óc với những câu đố hay hí hoáy làm những vật ngộ nghĩnh do tờ báo chỉ. Em khoái lắm chị ạ.

Em hơi tiếc bây giờ là lính rồi, không còn tự do. nhiều thời gian để có thể tham gia những sinh hoạt của tờ báo. Em mới vào lính thôi chị ạ, khoảng 2, hay 3 tháng, nên tâm hồn em vẫn còn nguyên vẹn của thằng học sinh.

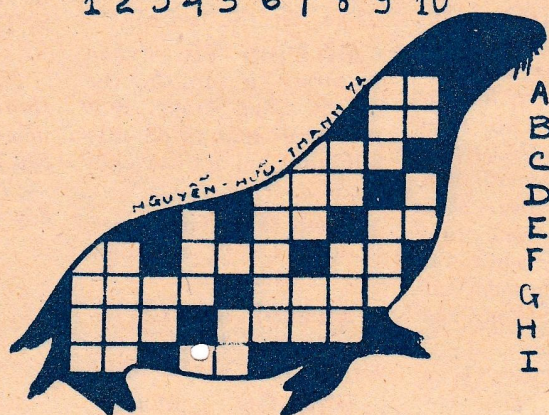
Em đã nộp phiếu và ảnh đề xin gia nhập vào gia đình Thiếu Nhi rồi chị ạ. Chỉ có điều ở chỗ trường lớp em không biết ghi làm sao nên đành ghi đại : Khóa học Trục Thăng và trường Kỹ Thuật em đang học. Không hiểu có hợp lệ không hả chị?

T.A.T

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

Ô CHỮ HẢI CẦU

A
B
C
D
E
F
G
H
I

NGANG :

- A— Mùa hè.
- B— Nhỏ hơn miếu.
- C— Tiếng Hán thì gọi là sơn.
- D— Nơi ta ở — Tiếng kinh hoàng.
- E— Anh — mùa hạ — Công việc
 ăn lót.
- F— Chủ biên tờ báo Thiếu Nhi
 (viết tắt) — Bông — Cọp.
- G— Không thương — Mũi dao rất...
- H— Không kém — Con giáp thứ 5.
- I— Dưới anh — Không đối.

ĐỌC :

- 1— Trâu con.
- 2— Trái nghĩa với thời.
- 3— Con vật của mùa xuân.
- 4— Tên tác giả ô chữ (v.t.) — Trên
 em.
- 5— Vòng tròn — Không nhỏ.
- 6— Trái với chậm.
- 7— Hay khóc — Đầu heo đuôi khi
 thế thôi, nhưng ai cũng muốn
 rước tôi vào nhà.
- 8— Tiếng kêu ngạc nhiên — Đi sau

chữ giận.

- 7— Giữa một và ba — Trái với
 ngoại (viết ngược).
- 10— Trái với dương — Ớn.

NGUYỄN HỮU THANH
(Gia Định)

1) CHIA GIA TÀI

Một người Ả Rập, khi chết để lại một bản di chúc chia gia tài của mình cho ba người cháu. Gia tài của người này gồm 17 con lạc đà mà trong di chúc ông ta chia cho người cháu thứ nhất một nửa, người cháu thứ hai một phần ba và người cháu thứ ba một phần chín. Sau khi đọc di chúc ba người cháu tính mãi không biết chia ra làm sao. Bạn thử chia giúp họ họ được không ?

2) Con dê ăn cỏ bờ ao

Không miệng, có lưỡi nhà nào cũng
 nuôi.

Đó là con gì ?

♦ 10 em trả lời đúng nhất và sớm nhất sẽ được tặng Thiếu Nhi số 82.

♦ Kết quả sẽ đăng trong bìa báo T.N. số 81.

Các em thử tìm 7 điểm khác nhau trong 2 bức hình dưới đây

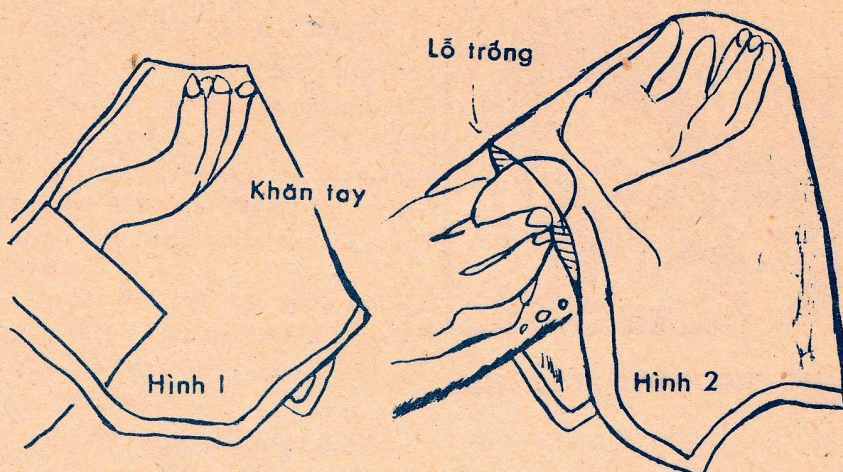

Hình 13.

(xem trả lời trang 27)

ẢO THUẬT

QUẢ TRỨNG BIẾN MẤT TRONG KHĂN.

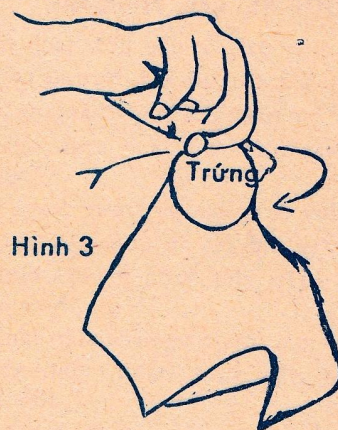
NGƯ LINH sưu tầm

I- SỬA SOẠN :

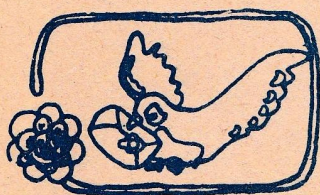
— Bạn làm một cái trứng rỗng bằng cách dùng một cái trứng gà ; Đâm thủng 2 lỗ nhỏ và hút ruột ra.
— Một cái khăn tay gồm hai lớp. Chứa một lỗ chừng 50 cm ở góc khăn.

II- TRÌNH DIỄN VÀ XẢO THUẬT :

Bạn phủ khăn lên tay trái (hình 1). Tay phải bạn cho trứng vào khăn và nhor cho vào lỗ hồng chưa sẵn. Như thế khăn sẽ phủ trứng ở trong (hình 2). Vắn quả trứng lại (hình 3) đưa cho khán giả trông. Bây giờ bạn đập nát quả trứng. Như vậy quả trứng sẽ nằm giữa lòng khăn. Trình khăn ra cho khán giả xem. Họ sẽ ngỡ ngàng phục tài bạn. Chúc các bồ thành công. Mong rằng anh Bách Khoa chỉ giáo thêm cho — Nếu còn sơ suất.

Hình 3

TRẮC NGHIỆM

1— Vua Tự Đức tên thật là :

- a— Nguyễn Phúc Ánh
- b— Đỗ thành Nhân
- c— Nguyễn phúc Miêu Tôn
- d— Ưng Lịch

2— Giặc Nông văn Vân nổi lên ở :

- a— Hòa Bình
- b— Tuyên Quang
- c— Sơn Tây
- d— Thái Nguyên

3— Dân Số miền Nam ước độ :

- a— 17 triệu người
- b— 30 triệu người
- c— 60 triệu người
- d— 7 triệu người

—4 Cam bột ngày nay theo chính thể hoặc chế độ :

- a— Quân chủ
- b— Chuyên chế
- c— Dân chủ
- d— Cộng Hòa

5— Tác phẩm Con Trâu của

- a— Thạch Lam
- b— Trần Tiêu
- c— Nhất Linh
- d— Vũ trọng Phụng

6— Toan Ánh là bút hiệu của :

- a— Nguyễn văn Toán
- b— Nguyễn tường Long

- c— Tô văn Tuấn
- d— Trần khánh Giur

7— Năm 1972 thuộc thế kỷ nào :

- a— 20
- b— 10
- c— 15
- d— 18

8— Người tìm ra thuốc phòng ngừa bệnh chó dại đó là :

- a— Koch
- b— Louis Pasteur
- c— Socrate
- d— Marie-Curie

ĐẶNG KHÁNH TOÀN

GIẢI ĐÁP TRẮC NGHIỆM

a—9	a—3
q—5	q—2
d—4	c—1

CUỘC THI SÁNG TÁC THƠ

Số thứ tự nhận được 178

TUỔI BÉ EM NGOAN

Ngoan như nai, ở đây hồn sách vở
Tay em dài xin giữ kín hương mây
Lời ru êm từng nỗi nhớ tháng ngày
Tròn mắt nhỏ nai vàng ngơ ngác

Hát ở đây từng bài ca trong gió
Đề mây về tìm ôm ấp những hương
Nói gì đây cho tròn mộng bình thường
Reo khê mắt muôn ngàn sao lấp lánh
Tóc em đây, suối buồn, như lời thánh

Cho em về tìm cuội trắng bơ vơ
Chim sẽ ơi, xin giữ mãi ngây thơ
Còn ở lại trong bài dài em học
Em hứa sẽ chẳng bao giờ em khóc
Nụ cười tròn hoa bướm nở trên môi
Chiều trông mưa, văn thơ nhỏ xa xôi
Đường đến lớp mơ xanh vườn lá

Đôi ở đây ôi đôi con mắt chờ
Ngơ ngác buồn khi lá biết rời xa
Em viết gì bằng tay mỗi thắp ngà
Tim đập khê như ngàn sao mở hội
Em có hồn nhưng em hồn cô rồi
Ngồi bên song giòng tóc xoắn hai vai
Và thật ngoan cho những lúc học bài
Mai đến lớp cô không buồn trách

Thở ở đây bài ca dao em học
Con đường về chiều lá, ủa rơi bay
Hồn thơ trong, êm những tháng những ngày
Ngây thơ mãi chả bao giờ thích lớn.

HỒ THỊ NGUYỆT THANH

(bn Giảng Mơ - Tam Kỳ)

Số thứ tự nhận được 184

THÔN VẮNG VỀ CHIỀU

Sa mù tỏa lãn khói cô thôn
Tắt nắng hoàng hôn xuống chập chờn
Rền rĩ còn trùng vang điệu hát
Oang oang chim lạc vọng về đồn
Bơ vơ một phiên mây chiều loảng
Thấp thoáng nàng thôn với bước chồn

Gió nhẹ đông đưa dừa xoắn tóc
Tình quê thấm đẹp quyến tâm hồn.

THỊ HUYỀN ÊM

(Chợ Lầu)

Số thứ tự nhận được 191

RẠNG CHÚT NẮNG MAI

Ngơ ngác một vùng hồng le lói
Vén mây hiền thả nắng chạy tung tăng
Bướm nhàn an vậy cánh lướt lẳng xằng
Ngàn ong nữa hòa ca cùng đón nắng
Chắc bông nồn nhẹ nhàng là mây trắng

Bốc cao rồi lộ ánh rạng mai lên
Phủ ngàn hoa ong bướm đẹp như tiên

Ơi thần thánh cảnh mai trông đẹp quá...

KHIẾU QUỐC VIỆT

Số thứ tự nhận được 214

NGOÀI CỬA LỚP

Tiếng thầy giảng vội tan theo hương gió
Khẽ đưa qua chiếc lá vút bay ngang
Trong mắt em xuyên cánh cửa mơ màng
Ngoài cửa lớp bướm hoa tung tăng lội.

Lung linh vàng óa hoa hồng nâng gọi
Đề em nhìn bằng ánh mắt say mơ
Đếm trên mây thời gian phút thẩn thờ
Gọi hồn thơ về đây tìm ánh lạ

Lắc lư say bướm bay vào đậu lá
Ngỡ là hoa bướm cũng chẳng buồn bay
Nắng tràn lên rũ lụa ánh mơ đây
Vi vu reo hay gió lửa khê hát

Em đang say trong hương hoa ngào ngạt
Tĩnh mơ màng vang tiếng gọi tên ai
Mắt lo âu nhìn đôi kính ông thầy
Hồn lảng vảng chưa vô ngoài cửa lớp.

HÙNG VỸ

ẢNH LẠ

TẬT LẠ DANH NHÂN

«Bạn biết những gì về tật lạ của các nhân vật danh tiếng trên thế giới?»

VĂN THI SĨ

— Văn hào Dumas, tác giả thiên truyện «Les trois mousquetaires» khi viết chỉ thích giấy màu xanh, to khổ, kẻ ô ngang dọc. Lúc viết tới đoạn Bô Tốt chết, ông cảm thương nhân vật này quá nên khóc suốt nửa ngày.

— Văn hào Victor Hugo của Pháp lúc viết phải đứng, rồi viết xong tờ giấy nào thì vứt ngay xuống đất. Có khi sửa soạn một chữ trong câu thơ. Hugo đã dùng tới 3 tháng dài.

— Văn hào Chateaubriand, tác giả cuốn «Attala et Aéné» mỗi khi viết truyện thì cứ đi đi lại lại trong phòng như một người dăng trí.

— Văn hào Léon Tolstoi nước Nga chỉ viết được khi ông mặc quần áo nông phu và ngồi ở nơi đồng ruộng vắng vẻ, tĩnh mịch.

— Nhà văn Crébillon phải đứng ở cầu thang mới hoàn thành được tác phẩm của mình.

— Thi sĩ Lord Byron muốn làm thơ, phải mân mê khuy áo chẳng khác nào cử chỉ của một đứa trẻ con.

— Thi sĩ Pétraque, khi làm thơ, ông mặc một cái áo bằng da vào mình. Những ý nghĩ thoáng hiện trong đầu óc, ông đều lấy bút ghi lên áo để khỏi quên.

— Nữ sĩ Maintenon một tay cầm bút, một tay vuốt ve con mèo mới viết văn được.

— Nữ sĩ Georges Sand nếu không thấy cốc cà phê trước mặt thì không thể có nguồn cảm hứng để phôi diễn tư tưởng lên trang giấy.

— Nữ thi sĩ Stael nếu mỗi buổi sáng không có người vào tận phòng ngủ để đưa một bó hoa thì không chịu trở dậy.

Nữ sĩ Lamballe rất sợ hoa violette (hoa tím nhỏ). Có một lần bà đã ngất xỉu khi đi vào một mảnh vườn nở đầy những hoa tím nhỏ.

NHẠC SĨ

— Nhạc sĩ Beethoven lúc soạn bài hát phải để một sấp lớn báo chí cũ bên cạnh chỗ ngồi. Khi nghĩ ra điệu hát nào thì ông ghi ngay lên đấy. Không bao giờ ông có thể sáng tác được nếu đặt bút lên giấy trắng.

— Nhạc sĩ Pagnini muốn biểu diễn vĩ cầm cho thật hay, phải múa cây đàn 3 lần trước khi trình bày.

— Nhạc sĩ Gluck khiêng chiếc dương cầm ra giữa sân mới soạn được tác phẩm.

TRIẾT HỌC GIA

— Nhà triết học Descartes trước khi viết phải đóng kín cửa lại, rồi thắp sáng đèn lên. Ông rất sợ ánh sáng mặt trời.

— Triết học gia Bergson không thể nghĩ được triết lý, nếu trong túi ông không có vài nắm hạt giống để vừa đi vừa rải xuống đất.

— Triết gia Nietzsche trước khi viết phải uống rượu cho say mèm.

CÁC VUA CHÚA

— Hoàng đế Napoléon chỉ ưa cưỡi ngựa lông trắng và mặc áo redingote. Những bức thư tình hay nhất của ông là những bức thư viết trong tiếng súng và dưới làn mưa đạn. Ông hay nhéo tay quân lính và thường gọi các viên đội dưới quyền của mình là những nàng mỹ nữ.

— Hoàng đế Louis XIV của nước Pháp nổi tiếng là trang anh hùng, nhưng suốt đời chỉ tắm có 2 lần. Các nhà kỹ nghệ thời bấy giờ mới nghĩ ra phương pháp chế tạo nước hoa mà tầm lên mình ông để hương thơm lấn át những mùi hôi của thân thể ông.

— Hoàng đế Henri đệ IV rất

thích trò chơi «xoáy» đùa những hộp đựng thuốc hút của tướng tá. Khi chơi chán, ông mới trả lại cho họ.

— Hoàng đế Jacques đệ I của nước Anh sẽ phát sốt ngay nếu nhìn thấy một cây gươm tuốt ra.

— Hoàng đế Anh quốc Edouard III khi hút xì gà, điều thuốc phải dài 22 phân và có 5 phân đường kính. Thuốc này chế tạo tại La Havane cho riêng mình ông dùng.

CHÍNH KHÁCH VÀ TƯỚNG LÃNH

— Thủ tướng Chamberlain ngồi ở bàn giấy mà không có một bình hoa Lan thì chẳng làm được việc gì.

— Nghị sĩ Herriot, viện trưởng Hạ nghị Viện Pháp là một tay hùng biện vào bậc nhất nước này. Bao giờ, người ta cũng thấy ông ngậm ở miệng cái ống điều to tướng, nếu không có nó, ông cũng không nói được câu nào.

— Đại tướng Jules César hề thấy mưa gió là núp ngay vào một chỗ kín, mặt mày tái xanh. Ông rất sợ bị sét đánh.

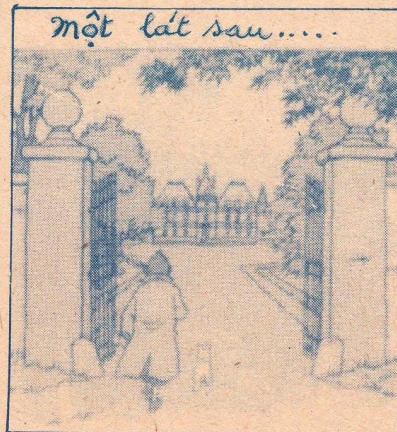
— Mirabeau, một tay hùng biện có tiếng nói như sấm sét, giọng vô cùng hùng hồn, thường thao thao bất tuyệt trước công chúng, lại là một người «câm» nếu chúng ta trói ông lại. Ông chỉ ăn nói lưu loát trên diễn đàn khi một tay bút tóc và một tay mân mê vật áo.

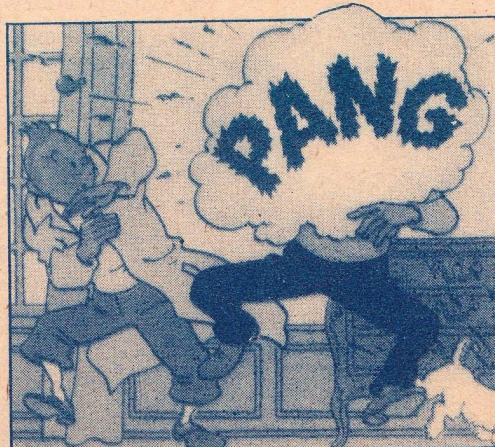
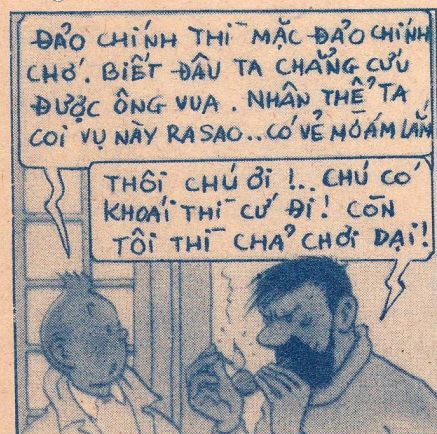
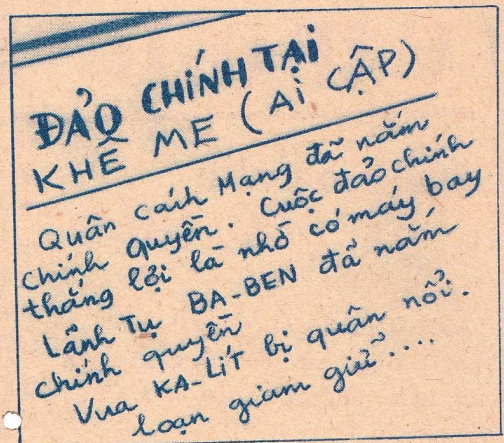
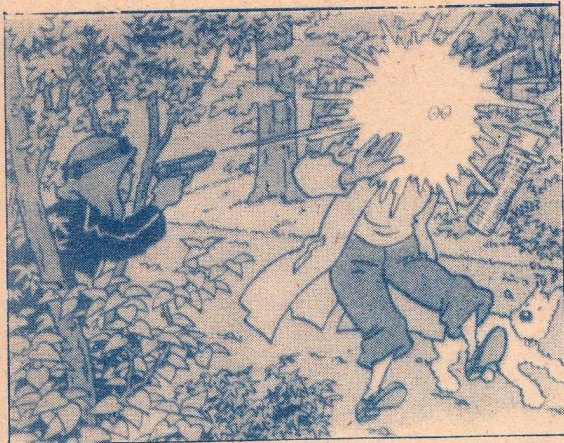
— Nhà độc tài áo nâu của Ý: Ông Mussolini, chiếm giải vô địch về sợ vợ. Mỗi tối vào 8 giờ, ông phải về ăn cơm với vợ con, dù bận công chuyện quan trọng đến đâu chẳng nữa. Đang khi làm việc, nếu nghe tiếng vợ gọi, Mussolini ngoan ngoãn rời khỏi bàn giấy ngay.

— Hitler nhà độc tài nước Đức mỗi tháng ăn thịt 2 lần, không hề uống rượu. Nói về mê tín thì không ai qua mặt được Hitler. Việc chọn căn nhà ở vùng Berchtesgaden để làm bản doanh hoạch định kế hoạch xâm lăng thế giới, đủ chứng tỏ cái óc tin thần quyền mù quáng của ông.

THÁI SƠN

(sưu tầm)

vườn hồng

Cành hoa cho CÔ GIÁO

Chị

Mùa Thu đã về rồi. Chị có hay không? Chân cứ sợ những bận rộn trong nghề làm chị quên nên Chân nhắc chị đó...

Trường mình bây giờ thì cũng như lúc chị còn học. Vãn cửa sổ xanh mướt và giáo đường cao ngất. Nhưng mỗi năm lại đón nhận những bước chân mới e dè và giã từ những khuôn mặt quen thuộc. Càng nghĩ càng thấy buồn ghê, chị nhỉ? Những buổi trưa đi học sớm, Chân thường một mình lên phòng mà ngày xưa chị và Chân quen nhau. Tất cả vẫn còn đó: bảng đen, bàn ghế... nhưng tên của chúng mình thì đã phai mờ đi vì lớp sơn mới. Chị đang nghĩ gì đó, hở chị Quốc Tuyên thân yêu? Còn Chân thì... tiếc... nuôi vô chừng. Vòng tay Chân quá bé nên kỷ niệm vút bay cao trong mắt mờ dịu vợi. Đừng buồn chị nhé, Chân không muốn thế đâu.

Chị,

Những người bạn học cùng lớp với chị năm xưa, chừ đã lên đại học hết rồi. Đừng buồn chị nhé. Trong những cuộc họp mặt thường xuyên, các anh chị đó vẫn nhắc nhở tới chị

và sự ra đi mang nhiều ý nghĩa. Người ta bảo ước vọng chị tuy giản dị nhưng cao thượng vô cùng; thế nên chị mới từ giã áo trắng học trò để làm cô giáo trong một tỉnh nhỏ với những học trò miền quê chân thật. Nhưng, chị ơi, sao sự thật không chảy trôi một cách bình lặng như dòng sông tư tưởng của chị, hở? Và đám học trò của chị đã bỏ đi, bàn ghế và trường lớp sụp đổ trong lúc chị đang hăng say giảng bài. Ôi, lý tưởng. Mì có nhân tâm bay đi khỏi trí óc của một cô giáo trẻ như đám khói đen kia không hở? Đừng, mi nhé. Vì cô giáo kia sẽ không có một tâm, hồn tâm thường đâu...

Chị, đám mây đen nào chợt óa lên khốc khi chị một lần về thăm lại trường xưa. Và đám học trò của chị thì chỉ còn lại một vài đứa. Những nụ cười héo khô và những giọt nước mắt lăn dài sẽ làm chị nghĩ gì? Chị sẽ đi để tiếp tục vào đại học như bạn bè chị? Hay... chị sẽ ở lại, với những học trò thân yêu?

Một đóa hồng tươi của học trò chị dâng tặng chị. Hãy nhận lấy để thấy rằng một cành hoa của tình thầy trò đang hé nở trong lòng chúng ta, chị nhé!

(Viết từ những lời tâm sự của cô giáo, đăng trên báo Thiếu Nhi)

THU THẢO

Nguyễn Thụy Nhơn.

ĐỎ PHƯƠNG KHANH

Chả Sò

Các bạn mến, tôi tuy là con trai nhưng cũng chịu khó vào bếp hồng lắm, chẳng thua gì phe kíp tóc phải không các hồng hồng.

Kính thưa chị Khanh, kể từ giờ em xin hứa với chị và các bạn là khi biết được cách làm món gì em xin mạn phép được trình bày trong Vườn Hồng chị nhé.

VẬT LIỆU:

- 25 con sò huyết
- 100g thịt nạc (thịt heo)
- 3 trứng gà
- 6 lá bạc hà
- 8 củ năng
- Một nắm đậu phộng và vài cái nấm mỡ.

Tay Ngọc

BÊN

BẾP

HỒNG

CÁCH LÀM:

Sò rửa cho sạch đất và vỏ nạy ra lấy con sò bên trong rồi xắt nhỏ chừng 3 phần. Thịt heo cũng xắt cỡ như thế. Nấm ngâm vỏ nước muối cho sạch rồi xắt nhỏ. Sau đó bóc vài củ hành băm chung với thịt heo cho nhỏ và đập trứng gà vỏ trộn cho đều rồi nêm nước nắm (chừng 1 muỗng canh) với tiêu, đường. Sau đó xắt nhỏ củ năng, đậu phộng rang vàng giã nhỏ và thịt sò cùng để chung vỏ tô trứng trên trộn đều, lấy lá bạc hà đập lên mặt chả. Xong để tô vỏ nồi có nước lên tới ngang nửa cái tô, đập nắp, chưng cách thủy, sôi nước rồi để thêm cỡ 15 phút là chín. Khi ăn dọn nguyên ra đĩa bàn đừng mở lá. Chừng ăn hãy mới mở lá cho nóng và thơm.

HẢI LY

(Hoàng Đại Trường)

VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG

Mục Bạn Vàng số 76 đã được các em hưởng ứng nồng nhiệt. Có em viết thư về hứa với chị rằng sẽ mua cuốn «Sống 24 giờ trong một ngày». Chị rất mừng thấy các em cảm thông với chị trong vấn đề đọc sách như vậy. Và chị thấy không thể lười, đồ thừa «bị... tại...» mà bỏ bê vấn đề tìm tòi sách hay để giới thiệu với các em. Tuần này, thay vì tìm sách cho chính mình, các em hãy nhân dịp đầu năm, mua tặng các em bé món quà tinh thần bằng sách, để tạo cho các em bé thói quen giải trí bằng sách rất hữu ích, các em nhé.

Trong những tháng gần đây, chị

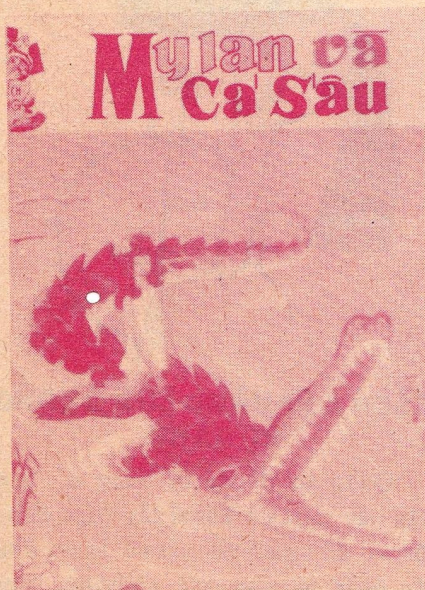
thấy một dấu hiệu đáng mừng là vấn đề sách báo đã có hướng đi lên, mặc dầu sách nhằm nhí cũng chưa phải là hết, nhưng sách báo lành mạnh đã xuất hiện trên thị trường nhiều hơn trước. Với các bé nhỏ trình độ tiểu học, các em có thể mua tặng các bé loại Sách Vàng, gồm có những truyện nhi đồng quốc tế được dịch ra Việt Ngữ hoặc truyện sáng tác có mục đích đề cao những đức tính của dân tộc sống bằng nghề nông chúng ta. Đó là sự cần cù nhẫn nại, siêng năng và tôn trọng giá trị cần lao, thi dụ cuốn Bài Học Thiên Nhiên. Sách in bằng loại chữ lớn, lại thêm cạnh trang chữ là một trang hình, rất hợp với lối giáo dục mới, cần có những hình ảnh để chứng minh cụ thể; Lại tiện cho các bé, vốn tính thích sáng tạo, có thể tô màu lên những hình kèm theo, giúp các em có cơ hội phát triển khiếu thẩm mỹ.

Mỗi cuốn giá 40đ, cũng là giá tiền vừa túi chúng ta để có thể làm quà cho em nhỏ. Nhà xuất bản đã in

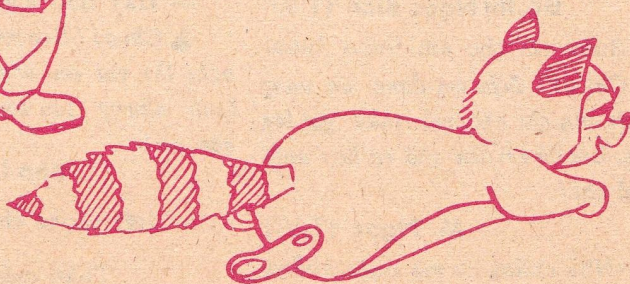
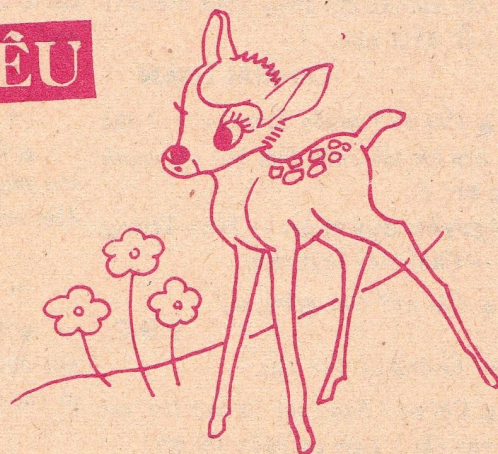
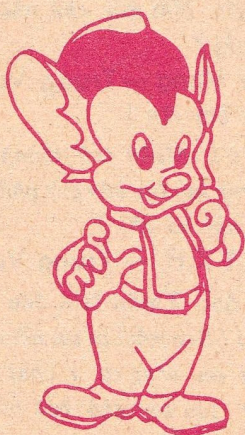

được tới 40 cuốn loại này, các em có thể tới hiệu sách chọn lựa theo ý các em muốn, cũng là một cái thú các em nhé.

Chị ĐỖ-PHƯƠNG-KHANH

MẪU THÊU

Ơi các em của chị !

Đầu năm mới, mắt chị bị lên sớ. Mà cửa tiệm xí mại của chị lại bị lỗ lỗ vì chị ăn ghê quá, cho nên không mua được cặp kiếng, thành ra mắt chị mờ mịt hẳn đi, không còn rõ ràng nữa. Tòa soạn thấy thế bèn quyết định đổi tên chị là LỖ MỜ. Thiếu sớ phải phục tòng da sớ, nhất là cái nhà bác Đình Gò òn ào, cứ oang oang đòi mãi, điếc tai quá chị đành nghe theo cho xong chuyện. Vậy từ nay các em gọi chị theo «bút hiệu» là chị LỖ MỜ nhé.

Chị MAI LOAN

● *Chị ơi ! Muốn làm thơ trả đũa phe kẹp tóc thì phải làm sao khi mình đang tức ?*

Nguyễn duy Hiền — Nha Trang

— Phải biết luật thơ.

● *Chị ơi ! Chị giống ai.*

T.Đ.C.

— Giống ba má chị.

● *Chị ơi ! Sao chị ít trả lời em quá vậy chị ? Làm em buồn thi mờ !*

Đỗ thị Ngọc Bích (T.V.)

— Buồn thì cho em buồn luôn.

● *Chị ơi ! Nếu em đang ăn vụng «xí mại» của chị cho, mà thầy gọi lên trả bài. Lúc đó em nên nhả ra hay nuốt luôn hả chị ?*

M. Ngọc (T.V.)

— «Nhà chẳng ra mà nuốt chẳng vào».

VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN

● *Chị ơi ! Đang đi xe đạp mà gặp xác một con chuột, bèn nhắm mắt, rút chân lên thì có sao không hở chị ?*

Chúa khóc nè (T.V.)

— Chuột ghê thật, chết rồi mà vẫn vật ngã được người.

● *Chị ơi ! Em phải làm sao khi bị người ta gọi là : «nhỏ bốn mắt» hả chị ?*

M. Ngọc (T.V.)

— Hoan hỉ ! Vì đã hơn mọi người tới hai mắt lận.

● *Chị ơi ! Muốn là thiếu nhi hoài hoài thì làm thế nào hở chị ?*

Kim Hải (T.V.)

— Xin ba má đổi tên Kim Hải thành Thiếu Nhi.

● *Chị ơi ! Chị nói chị sẽ đề dành xí mại của chị Khanh tặng đồng bán mà sao mà chị cứ ăn hoài thì làm sao bán được hả chị ?*

Chúc Chít — Sài Gòn 6

— «Dĩ thực vi tiên» mà, em gái !

● *Chị ơi ! Khi làm bếp, em thực hiện đúng câu «tay làm hàm nhai» mà lại bị cả nhà gọi là ăn vụng, oan em quá phải không chị ?*

Bích Lém (T.V)

— Đúng là «Oan ơi ông Địa»

● *Chị ơi ! không được mẹ cho đến tòa soạn Thiếu Nhi mỗi chủ nhật thì làm sao hở chị ?*

Biên Vàng — Trưng Vương

— Khóc âm lên !

● *Chị ơi ! Muốn trở thành nhà bác học tương lai thì bây giờ phải làm gì cho thiếu nhi hở chị ?*

N.T.K.H. — Trưng Vương

— Hãy đọc Thiếu Nhi đều đều.

● *Chị ơi ! Sao mỗi lần em nời nóng, nghe lời chị em uống cả 1 chai nước lạnh nhưng sao em chả bớt nóng tí nào cả !*

Bảo lùn Thị Nghè

— Hết thuốc chữa.

Thân mến,

Chị LỖ MỜ

MÈO VẬT

CÁCH GIỮ GÌN ĐỒ BẰNG THỦY TINH ÍT BỀ DO NƯỚC SÔI

Bạn hay phàn nàn đồ dùng bằng thủy tinh như, ly, tách... không chịu nổi nhiệt độ cao. Vì thế chúng thường bị nứt khi ta đổ nước sôi vào. Muốn tránh tình trạng này khi mới mua đồ bằng thủy tinh về bạn hãy bỏ chúng vào nồi nước có pha muối rồi nấu cho sôi lên. Sau đó để nước nguội vớt ra rửa lại bằng nước lã. Chắc chắn đồ thủy tinh của bạn sẽ chịu nước sôi bền bỉ hơn và đề bảo vệ hữu hiệu bạn hãy áp dụng một trong hai phương pháp sau đây :

— Khi rót nước sôi hoặc nước quá nóng vào ly bạn hãy lót một chiếc khăn ướt dưới đáy ly.

— Hoặc bạn đề vào ly một muỗng cà phê hay một que sắt bằng kim loại khi đổ nước sôi vào ly. Chất kim sẽ hút nhiệt làm giảm nhiệt độ của nước sôi.

CÁCH GIỮ HÀNG LỤA KHÔNG BỊ VÀNG

Quần áo để lâu bị vàng ố, bạn hãy lấy một củ khoai tây luộc chín, lột vỏ để nguội rồi xát củ khoai đều lên quần áo như xát xà bông. Sau đó, xả lại bằng nước lã phơi chỗ mát, có gió (tránh nắng)

VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG * VƯỜN HỒNG

bướm TRONG VƯỜN

MÙA XUÂN Ở ĐÓ

— Ở đó mùa xuân có tiếng cười,
Có ngàn câu nói nở trên môi
Có ly rượu cúc, cành mai trắng
Có vạt lòng thành qua nơi nơi.

Ở đó mùa xuân nắng trải đường,
Nắng hồng rực rỡ trải quê hương
Cho xanh cây lá cho hồng má
Cho ý xuân nồng gieo yêu thương.

Ở đó mùa xuân có pháo hồng
Có ngàn tia nắng xóa sương đông
Có đôi chim nhỏ yêu đời lắm
Có gió đập diu bay ngang sông.

Và còn ở đó mùa hoa nở
Trên mắt trên môi của mọi người
Lang thang sông núi chim hồ hải
Chừ có những ngày xuân êm trôi.

Ở đó mùa xuân bay lên cao
Diu theo tiếng hát thật ngọt ngào
Như hương xuân thoảng trong vườn
mộng

Vườn mộng hôm nay gió gọi chào.

Thật đẹp mùa xuân rợp ến về

bướm trong vườn • bướm trong vườn • bướm trong vườn

Bóng người thon trẻ đứng bên đê
Cho bao ánh nắng đùa trên má
Xuân đẹp trong lòng xuân thắm quê.

VŨ VĂN CHƯƠNG
(Hội thi văn Lạc Hồng VT)

BUỔI TRƯA

Xiên xiên chiếc bóng cây dừa,
In ngang hồ nước buổi trưa im lìm.
Gió lùa lá rụng êm êm,
Rơi trên mặt thoáng, gợn lên mấy vòng.

TRÚC HOÀNG LAN

RỪNG CÂY

Quanh đây là rừng cây
Nhìn lên chẳng thấy mây
Chỉ toàn là những lá
Chen chúc mọc thật dày.

THẾ NHÂN

Bút nhóm ABC

BÉ DU VIÊN

Sáng nay chân sáo ra vườn,
Giơ tay bé bắt cộng hương ngát hương

Hoa Lan ủ đọng hơi sương,
Hương thơm dạ lý vương vương lá cành

Mười giờ gió thổi mong manh,
Chim hồng ca hát trên cành cây thông.

Trời xanh có áng mây hồng,
Lững lờ trôi dạt phía đông mắt rời.

Bé nhìn tiếc nhớ ngần ngơ,
Hứng cao bé dệt vần thơ học trò.

HOÀNG VĂN HIÊN

Phổ Đà

TIẾC NUỐI

Viết cho Mạnh Trung

Năm tháng thời gian trôi rất mau
Tuổi thơ từ đó cũng sang cầu
Mất dấu chân chim thời bé dại
Mất cả con đường xưa bấy lâu!
Con đường kỷ niệm thừa học trò
Từng buổi đi về ôm ấp mơ
Hoa lá đan tình trong tim nhỏ
Thương quá trường yêu in nét thơ..

Thế rồi thời khắc mãi trôi qua !..
Yêu dấu ngày xưa đã nhạt nhòa..
Xa và xa mãi không còn nữa
Một thuở học trò thêu gấm hoa.

Chỉ còn vang vọng cuối mây trời...
Nhớ thương, thương nhớ lặng bởi hồi

Giọt lệ âm thầm tuôn mấy nỗi
Tiếc nuối đi về ru giấc người...

LÊ TRUNG

CẢNH ĐẸP BAN MAI

Giòng sông uốn khúc quanh quanh,

Gió đưa qua lại tre xanh rì rào.

Bầy chim cất tiếng hót cao,

Cùng ve hòa nhịp đón chào ban mai.

TẤN HÀ

MÙA HOÀNG MAI

Khi mùa xuân chín đỏ
Đậu cánh mai xinh sao
Hay là mơ ước nhỏ
Chín cũng vừa lao xao.

Bé là xuân hay nắng
Nở một nụ cười xinh
Và đời mơ vừa lắng
Bụi hương nồng màu xanh.

Hạt dưa dòn cắn vỡ
Kẹo ngọt ngậm thơm đời
Như nụ hồng nhe nhò
Rộn ràng một sớm mai.

Bên cành mai hoa nở
Màu vàng tươi mùa xuân
Bé cười bông rực rỡ
Nắng chiếu ngàn phân vân.

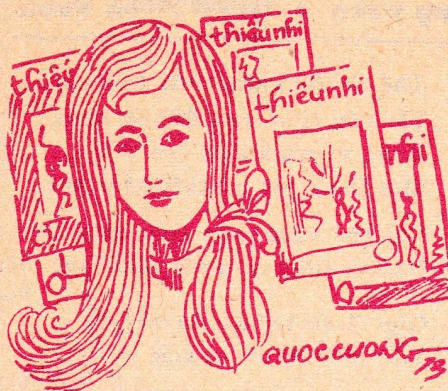
Hương chồi non mới trổ
Bay giữa hồn rất tươi
Và mùa xuân áo đỏ
Vẽ bên bờ hoàng mai.

Đó mùa xuân của bé
Trăm rộn ràng ngu ngơ
Nhìn vườn xuân như thề
Đóa hoa đời ngây thơ.

VŨ THỊ CA DAO

(bn Hoa Tiên)

bướm trong vườn • bướm trong vườn • bướm trong vườn • bướm trong vườn

SUỐI MƠ

Thùy thức dậy, khi mặt trời còn ngủ trong hơi ẩm. Ngoài cửa sổ những hạt sương còn đọng trên kẽ lá, mọi vật đều im lìm trong bóng tối.

Thùy ngồi trên giường của mẹ, lấy chân quần tới cồ. Thùy cảm thấy vui vui, nó thầm nghĩ giờ này chắc tiếng Suối đang chảy róc rách, những cây bông lau bị gió thổi theo một chiều. Chắc bác Sỏi đang giận kìa:

— Giờ này sao cô bé chưa đến nhỉ?

Hay chú chim non trách nhe:

— Cô bé nhỏ làm mình chờ lâu quá, chắc cô bận việc chứ gì?

Mỗi lúc trời mỗi sáng, xa xa mặt trời đang ló dạng. Thùy nhanh nhẹn nhảy xuống giường, nó chạy ngay ra con suối nhỏ. Thùy ngậm chân xuống nước, bác Sỏi trách:

— Sao cô bé chừ mới đến, chắc ngủ quên chứ gì?

Thùy tươi cười đáp lại:

— Thôi bác Sỏi hay giận thế, bé mới đến trễ mà giận rồi, thôi huề cả làng nhe! Bác Sỏi tươi mặt lại ngay. Lúc bây giờ chim đua nhau hót, những con bướm đua nhau hút nhụy hoa, con màu xanh con màu đỏ đốm trắng... con màu gì cũng có hết. Thật là nên thơ.

Thùy thấy lòng mình tràn trề vui sướng, nó chạy nhảy hết cả đời, thông. Rồi xin bác Sỏi, chú chim non đi về...

THIÊN BÁT HƯ

LƯU NIỆM MÙA HẠ

(viết cho T.TH và lớp mình.)

Mùa Hạ bắt đầu bằng những cơn mưa, màu đỏ hoa phượng vĩ tô lên trên những cành cây xanh lá, hoặc màu vàng thắm của những hoa lan trên những tờ giấy trắng tập Lưu trong sân trường tĩnh lý, cùng với Niệm em viết cho các bạn em đều những tập lưu bút, những cuốn lưu niệm đầy đặc những nét chữ, hình ảnh của những cô nữ sinh áo trắng thơ ngây hay cười duyên trong lớp học...

Còn gì đáng ghi nhớ bằng những kỷ niệm ấy. Cái kỷ niệm đẹp nhất, đáng ghi nhớ trong tâm em là thời gian làm học trò, còn cắp sách đến trường, còn tung tăng nhảy múa trên những con đường đầy cây cỏ, hoa mào cổ...

Niềm vui buồn lẫn lộn với nhau hòa hợp với mùa hạ đến, với tiếng hát học trò trong những buổi họp mặt lần cuối.

Cơn mưa mùa hạ năm nay sao mà «đẽ ghệt» quá, cứ rì rã, dai dẳng làm sao ấy. Tới giờ đi học, thì mây đen kéo đến, để báo hiệu cơn mưa to lớn che trông như hết cả bầu trời, làm cho ánh nắng gay gắt của mặt trời phải cúi đầu cho mây đen phủ lên.

Hôm nay, em hứa với nhỏ Ly đem lưu bút của nhỏ ấy vào đề nhỏ chuyển cho nhỏ khác. Thế mà, «ông trời» có thương chúng em đâu, chắc có nhỏ nào mắc tội với ông ấy rồi chứ gì! Thôi thì bỏ nào «lỡ đại» làm ông ấy giận thì xin lỗi, cho ông ấy tắt cơn giận thì chúng mình mới đi học được, khỏi bận «lôi» cái áo mưa ra cho mặc.

Thế mà trời có dứt mưa đâu, hết mưa to, rồi đến mưa nhỏ và rì rã hoài.

— Năm nay nhỏ làm lưu bút thế thế! Chắc là gom những bạn mình thôi à... Nhỏ mỉm cười thay cho câu nói trả lời. Thương nhỏ ghê, biết làm sao nói hết!

Mùa Hạ đến, trên khuôn mặt bạn bè có những cái buồn, vui lẫn lộn,

nhỏ này thì cho là hề buồn, nhỏ khác cho hề vui, biết làm sao bây giờ. Em không biết vui hay buồn, nhưng em thấy hề về có cái gì làm cho em lo sợ. Chắc có lẽ em sợ em và nhỏ Ly xa nhau. Nhiều lần em cố gắng tránh khỏi ý nghĩ ấy, nhưng mà nó luôn luôn túc trực trong óc em. Nhưng trên những tờ giấy trắng tập Lưu Niệm em viết cho các bạn em đều nói là hề vui, vì hề được nghỉ học, được đi chơi...

Một hôm đang ngồi học trong lớp nhỏ Ly quay qua hỏi em:

— Sao mày không làm Lưu Bút Hồ Huyền? Báo chí mày hay lắm

Em cười đáp lại:

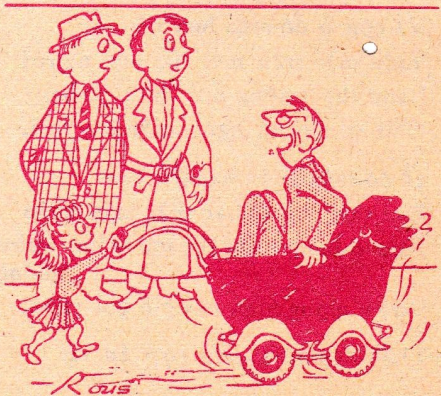
— Hy vọng lớp chín tao làm, làm sớm quá e ngại, tao thấy mấy nhỏ than ghê lắm, nhỏ nào cũng nói bận viết lưu bút cả ngày này qua ngày khác vậy đó, chắc tại mấy nhỏ ấy nói cho mình khỏi trao đó ha!

Ly nói thêm: — Năm tới nghe nói tụi mình thi mà?

Em trả lời cho qua vì hình như cô nhìn em kìa: Vậy thì tin giờ chót!

— Mày chỉ có thế. Lúc nào cũng tin giờ chót hết!

Em làm bộ giận và chỉ lên cô. Nhỏ hiểu ý và làm thỉnh quay trở về nhìn lên bảng. Em bắt đầu thấy sợ, em sợ nhỏ Ly giận em, thế là ra chơi, em vội vàng xin lỗi trước, nhỏ thấy thế làm bộ giận hờn, nhưng rồi cũng không có gì đáng tiếc xảy ra nữa.

— Phải bày trò thế này nó mới chịu nín khóc đó.

Em sợ nhất là nhỏ giận. Vì gần hè rồi mà giận nhau thì ai mà đi với em hái trộm hoa phượng, bắt bướm ép trên hoa nữa. Em muốn trên khuôn mặt các bạn em đều rạng rỡ nụ cười, chứ không cười thì đời đáng trách lắm, phải không các bồ!

Bây giờ mùa Hạ bắt đầu đến thật rồi đấy, hoa phượng, tô đỏ thắm trên cành, nhưng thiếu tiếng nhạc nào nê của ve sầu, chỉ có những chú bướm bay lượn trên những cành hoa như đề an ủi hoa.

Ồi! mùa hạ, mùa của học sinh, đẹp làm sao ấy, em nhớ trên bìa của cuốn Thiếu Nhi nào đó có câu mà em thích nhất: «Giờ phút đẹp nhất của tuổi học trò, là giờ phút cặm cụi bên sách vở».

N-T
(Gò Công).

XUÂN ĐÃ ĐẾN

Xuân đã về trên tất cả cây cỏ. Mùa xuân năm nay sao bé thấy vui chỉ lạ

Chà là vì bé có cái áo dài màu xanh đẹp lắm, cả đôi hài và chiếc giỏ nhỏ nhỏ xinh xinh đan bằng mây mà chị bé đã đan cho để đi chơi và đựng tiền lì xì.

Không biết nhỏ Mẫn mặc cái gì nhỉ? Hẳn bảo có cái áo màu hồng và chỉ có thể thôi mặc dù bé đã tìm đủ mọi cách để hân «tiết lộ bí mật» mà hân vẫn tình bơ làm bé ức ghê.

Mẹ bảo bé mặc áo vào để ăn điểm tâm, ngồi ăn mà bé cứ thấp thòm chờ nhỏ Mẫn. Bỗng một bóng hồng thấp thoáng ngoài cửa, bé vội ra xem coi ai mà «đạp đất» sớm thế. Ủi giào, thì ra nhỏ Mẫn. Nhỏ đẹp làm sao đi, mới uốn tóc này, cài nơ hồng

nữa chớ, cái gì trên mình nhỏ cũng hồng hết có thể vì nhỏ như «Hồng Công Chúa» được là cái chắc.

Nhỏ vội chào bố mẹ bé và sau khi được lì xì bé và nhỏ hí hửng đi chơi. Vài tiếng pháo nổ làm bé và nhỏ hết hồn.

— «Đằng kia có múa lân kia, lại xem nhé Mẫn.» Nhỏ gật đầu và chúng bé thả từng bước đến đám đông để xem, lân múa...

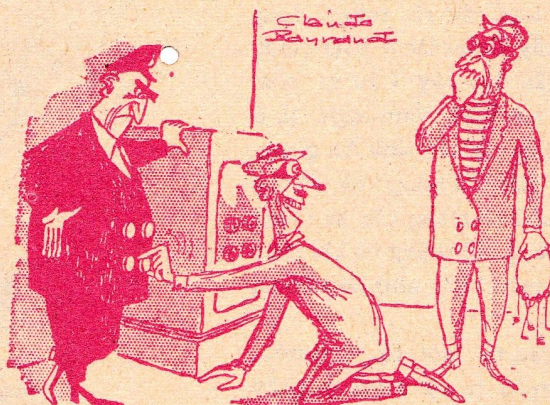
Mùa xuân năm nay đẹp ghê cơ. Đây đó đều có mùa xuân bay đến để chung vui. Từ chiếc lá đến thân cây và từ cái áo đến đôi giày tất cả đều mang một màu xuân mới làm cho bé cảm thấy yêu đời và vui sướng hơn bao giờ hết...

Tiếng chuông chùa vang lên làm bé giật mình vội rủ nhỏ Mẫn về nhà để đi lễ Phật đầu năm.

CHÚT CHÍT.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10

trả lời
ô chữ

— Hé... hé... tớ mò thấy ô khóa rồi!

CHUYỆN KEO VÀ KIỆT

Kéo gặp Kiệt hỏi:

— Ô! Bộ quần áo anh mặc cắt ở đâu đẹp quá. Anh có thể cho tôi địa chỉ ông thợ may của anh không?

Kiệt:

— Được chứ! Miễn là anh đừng cho hẳn biết địa chỉ của tôi.

DIỄN ĐẦU

Một ông quan nổi tiếng «lười huyền» nói với phạm nhân:

— Bây giờ tôi hỏi, anh phải trả lời vắn tắt nhé. Anh đã uống mấy ly rượu?

— Ba

— Anh đã giết của bà Tư Tục mấy con gà?

— Ba

— !?... Tham lam dữ vậy. Anh tên gì?

— Ba

— Hừm! Ba! Ba! lính đâu, giam «Ba» ngày.

HOÀNG NGUYỄN Phương Giang

BÌNH ĐẲNG TRƯỚC PHÁP LUẬT

Trong một phiên xử, ông chánh án hỏi tội nhân:

— Anh to lớn khỏe mạnh mà đánh một người bé nhỏ gầy ốm như thế kia mà không biết xấu hổ sao?

— Thưa ông chánh án, nếu tôi không làm thì trước pháp luật mọi người đều bình đẳng...

Xử việc khó xử càng phải khoan dung; xử người khó xử càng nên trung hậu; xử thời khó khăn, ngặt vực, càng nên tự nhiên.

LÝ TIÊU VIỄN

Ài từ chối trong im lặng là đã đồng ý phần nửa.

J. DRYDEN

CÂY CẦN SA

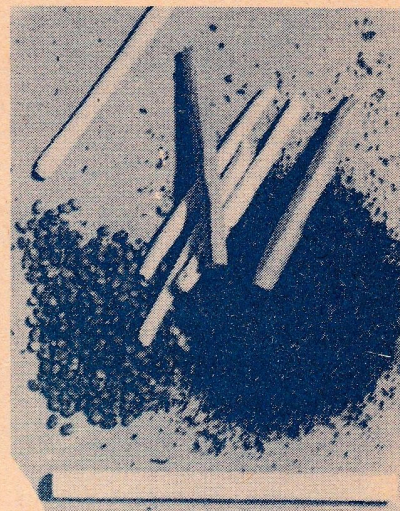
Cần sa là loại cây gai có tên gọi là CA-NA-BÍT SA-TI-VA (Cannabis Sativa), tiếng Việt Nam dùng hai chữ đầu ghép lại thành tên CẦN SA. Đây là một loại cây có chất ma túy rất độc. Người ta còn gọi nó là cây gai ẩn độ vì trông nó giống hệt cây gai, nhưng nếu nhìn kỹ chúng ta sẽ phân biệt được dễ dàng. Loại cây này rất thích hợp với khí hậu miền nhiệt đới và những vùng khô ráo.

Tại Việt Nam trước năm 1954 ít ai biết đến hay đề ý tới loại, cây này chỉ có một số người ở vùng biên giới trồng nó để làm thuốc. Trái lại ở Campuchia, Ai Lao, Trung Hoa..., Cần Sa là loại cây rất thông dụng giống như cây thuốc lá ở Việt Nam. Mấy năm gần đây cây Cần sa phát triển mạnh tại Việt Nam nhất là ở vùng biên giới và các tỉnh An Giang, Châu Đốc, Kiến Phong và Phong Dinh... Người ta trồng cần sa thành từng dãy riêng biệt cũng có khi chen lẫn với hoa mầu khác như Bắp, khoai mì v.v...

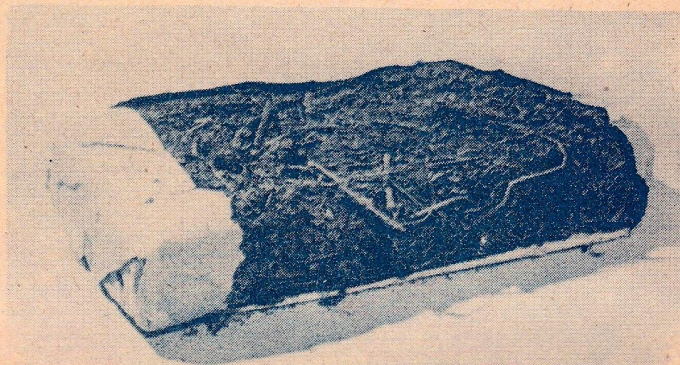
Cần sa cao từ một tới 5 thước. Thân cây tròn to từ 1 tới 5 phân đường kính. Nhánh cây tỏa ra hai bên rộng tới 1 thước, và tạo một góc vuông với thân cây. Lá Cần sa trông hao hao như bàn tay xòe ra. Thường lá có 5 nhánh nhưng đôi khi cũng có tới 8 chín nhánh không chừng. Lá có mầu xanh, gân trắng bìa răng cưa rất đều đặn. Khi sờ vào cây cần sa ta thấy rất mịn và có cảm giác như có muôn ngàn sợi lông nhỏ li ti bám vào mà ta không thể thấy được. Khi cần sa lên cao chừng 2 thước thì có hoa. Hoa cần sa cái nhỏ li ti bám sát vào cuống lá. Hoa đực to nhỏ không đều có mầu vàng lợt. Khi quả cần sa già khô lại bên trong có hạt mầu nâu mặt nhám nhúm, trong có chứa một chất dầu gọi là dầu Cần Sa.

Nhánh cần sa

Thuốc điều chứa cần sa và hạt

Bánh thuốc cần sa

Hạt cây cần sa

Trông xa, dây cần sa giống hệt một khóm trúc, mềm mại đong đưa trong gió rất nên thơ, nhưng có ai ngờ đây là một loài cây độc hại chứa một chất nhựa kích thích cực mạnh nguy hiểm đến tính mạng con người làm băng hoại xã hội, tiêu diệt quốc gia nếu mắc phải nó.

Tại Việt nam vì ảnh hưởng phim ảnh xấu nên ít lâu nay phong trào giới trẻ hút cần sa đã lên đến cực độ chính quyền đã phải đặt trong tình trạng khẩn trương để ngăn ngừa chặn đứng phong trào này để cứu nguy thanh thiếu niên. Hiện nay trên thị trường những kẻ vô lương tâm đã

lén lút cung cấp Cần sa dưới nhiều hình thức để hốt bạc làm hại Quốc gia xã hội như : Cần sa khô làm bằng cây và lá phơi khô sắt nhỏ vụn lại từng miếng như thuốc lá, hoặc thuốc lá tẩm nhựa cần sa. Cũng có những nơi trồng hột cây này vào thuốc để bán. Tất cả đều là những độc chất, Người nghiện Cần sa khó có thể bỏ được phải tìm kiếm lén lút tiêu thụ, vì cần sa cũng có những đặc tính như á phiện, bạch phiến... tạo một cảm giác lâng lâng cực mạnh và kích thích con người không còn biết sợ nữa nên dễ dàng thúc đẩy người nghiện vào đường phạm pháp, sự nghiệp tan theo mây khói, Người nghiện có một dáng dấp mảnh khảnh ốm yếu, lười biếng. Suốt ngày loanh quanh bên mâm đèn, họ không còn muốn làm một công việc gì ngoài ra việc... hút.

Hiện nay Cần sa đã là một món hàng quốc cấm, người bán cũng như người tiêu thụ đều bị một hình phạt nặng nề theo luật định.

Một thiếu niên chết vì cần sa

SƯU TẦM

CON KHỈ ĐỘT VĂN MINH

Nó tên là Sum-lây

Tôi gặp con Sum-lây lần đầu tại Tây - phi trong dịp thán. hiềm tìm bắt thú hoang cho vườn thú nước Anh.

Tôi thú nhận rất đỗi ngạc nhiên khi gặp nó. Nó lớn bằng đứa con nít cỡ mười tuổi, hai tay khỏe mạnh, ngực nở nang và đầy lông, ít nữa bằng hai ngực người lớn.

Khi cửa lồng mở, nó bước ra điệu bộ khoan thai, mạnh dạn như một kếp hát. Nhìn quanh một loạt, nó quay lại phía tôi, ngửa một bàn tay dịu dàng với một điệu bộ chán chường của một kẻ bắt tay sành điệu. Bắt tay xong, nó cặp tay tôi đi vào trại như đi vào nhà nó vậy.

Nó ngồi vào chiếc ghế dựa.

ngước mắt nhìn tôi chờ đợi, nó tỏ ý muốn giải khát, sau một cuộc hành trình mệt nhọc. Tôi gọi nhà bếp bảo pha trà, con sum-lây thích uống trà lắm, người ta bảo với tôi vậy. Đoạn tôi ngồi lại sửa soạn đồ uống. Nhưng một cánh tay dài giơ ngang trước mặt tôi. Vừa làm cử chỉ đó con Sum-lây gầm gừ một tiếng.

Muốn biết nó định làm gì tôi đưa nó một miếng thuốc, và hết sức ngạc nhiên khi thấy nó đặt miếng thuốc vào khoe miệng. Tôi đưa điem cho nó, bụng nghĩ phen này thế nào cũng bắt chẹt được nó. Nó liền mở hộp quẹt lấy một que quẹt lên đốt thuốc. Sau đó nó liệng hộp quẹt lên bàn, kéo chân lại, ngã mình lên ghế dựa, hút một cách khoái trá, phả khói ra mũi như mây bay. Thình thoảng nó nhìn đầu thuốc coi có cần gạt tro chưa, và khi gạt nó biết dùng móng tay.

Trà pha xong, tôi rót vào một tô lớn bằng thiếc, thêm ba muỗng đường.

Con Sum-lây thốt lên một tiếng bày tỏ sự hả dạ, nó đỡ lấy tô trà tôi trao cho nó, đoạn nó chìa môi vào xem có nóng lắm không, trường hợp nóng quá, nó thổi một hồi rồi mới uống. Khi nhận thấy dít tôi còn một ít đường, nó lật úp tô trùm lên mũi để trút giọt đường cuối cùng vào miệng.

Sau đó nó trao tô lại cho tôi, tỏ ý muốn thêm lần nữa.

Thuật theo GÉRALD DURRELL

(Con Sum-lây do một công chức nuôi và tặng lại cho chính phủ Anh)

SOAN HƯƠNG

— Muốn chỉ huy, người ta phải có trí óc sắc bén trong một cái bao nhung.

GEORGE ELIOT

— Không biết nhẫn nhục được một việc nhỏ, thì việc lớn không bao giờ thành công.

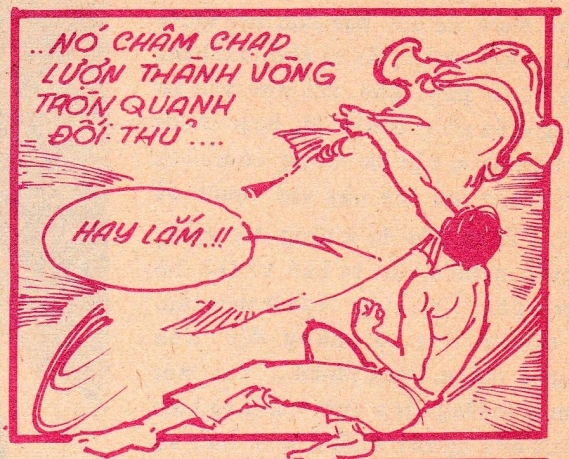
LUẬN NGŨ

CUNG ĐI VỚI TỬ' THẦN

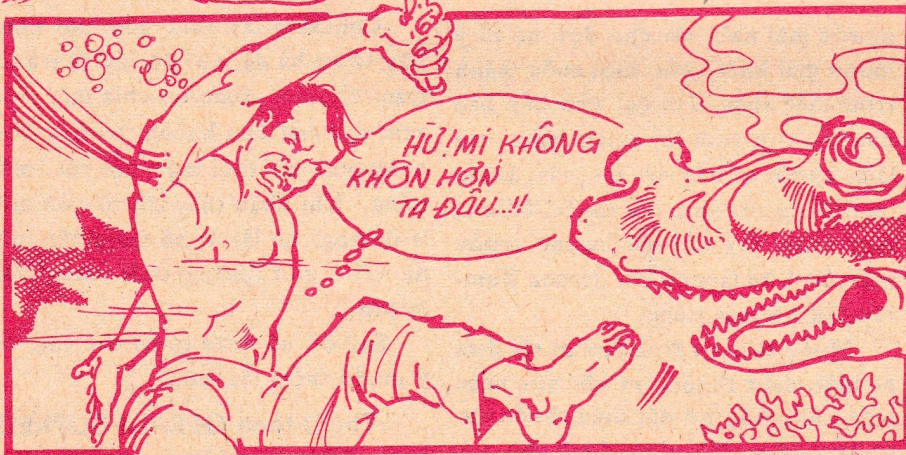
Tranh và lời của NGUYỄN TÀI

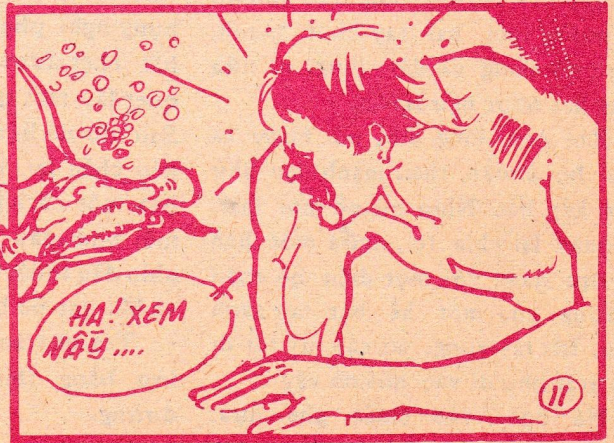
...ĐỢI CON VẬT ĐẾN GẦN
CHỦ HOẠT ĐẮM THĂNG,
VÀO MẶT NÓ MỘT NHÁT.
NHỮNG CON HÌNH
NGƯ ĐÀ VỘI LẮNG
RA XA...

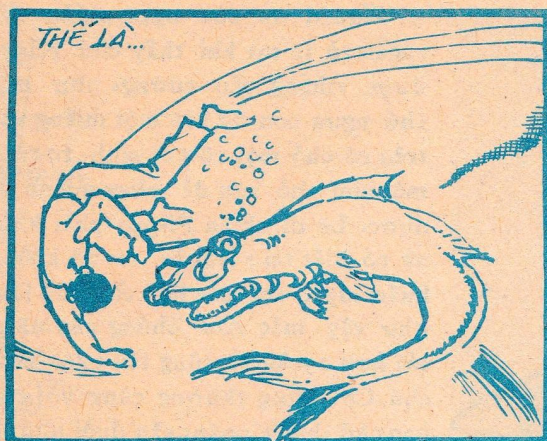

...NÓ CHẠM CHẠP
LƯỜN THÀNH VÒNG
TRÒN QUANH
ĐÔI THỦ'...

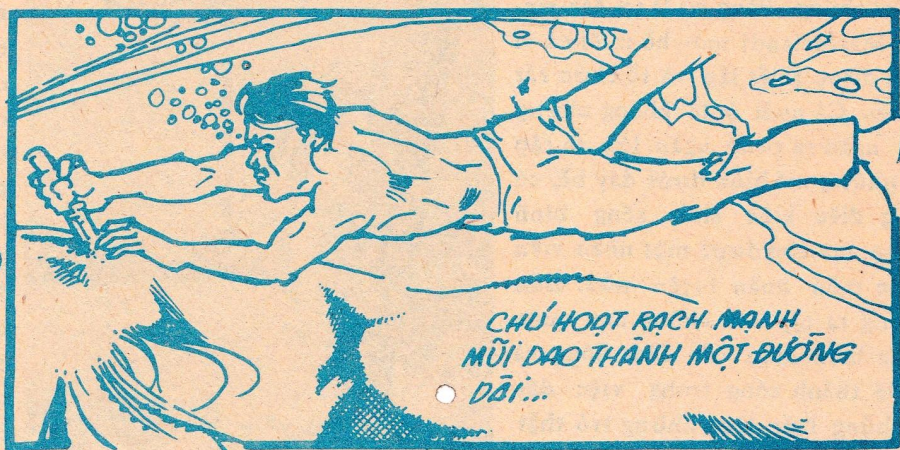

NÓ MẮC MƯU
TÀ RỒI...

.. MŨI DAO NHỌN CẮM NGẬP
VÀO CHIẾC BỤNG TRẮNG
HÈU...

.. BỊ ĐAU CON
VẬT LÒNG LÊN
HẬT CHU' RA XA..

MẮT DAO.. CHÚ
HOẠT ĐÁNH
BỚY NHANH
LÊN MẶT BÈ...
ĐỪNG VÀO
LÚC ĐÓ THÌ...

NHANH LÊN.. NƠ'
SẴN TÂN CÔNG
ANH ẤY ĐỒY...!!

MAY QUÁ...
HỌ ĐẾN THẬT
ĐÚNG LÚC...

CÒN TIẾP.

(12)

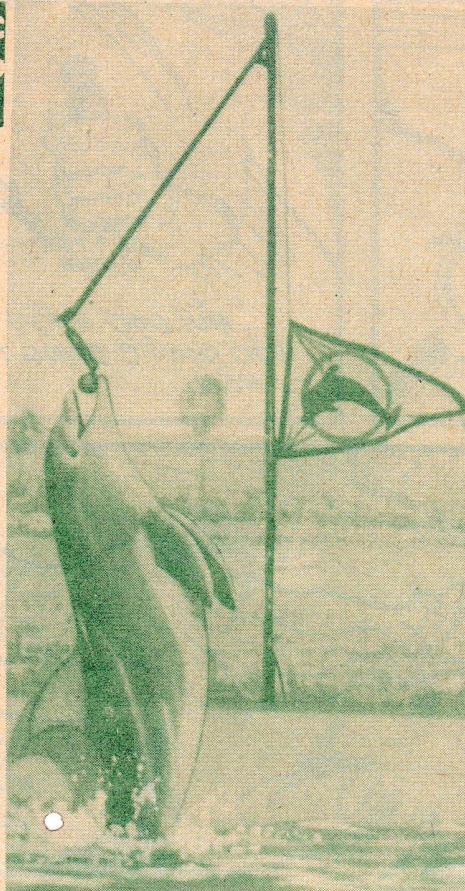
BẠN CÓ BIẾT CÁ HEO ĐƯỢC HUẤN LUYỆN NHƯ THẾ NÀO KHÔNG?

Ngày xưa để đáp ứng những đòi hỏi của ngành Ngư-loại-học, người ta nuôi cá trong những hồ nước để nghiên cứu về các nguồn gốc khác nhau của chúng và để cho các du khách giải trí.

Ngày nay các nhu cầu đã gia tăng ít nhất là trong lãnh vực liên quan đến đại chúng. Bằng cơ là tại Ma-rin-lăng (Marineland) một hồ nuôi cá vĩ đại đã được thiết lập và tổ chức rất qui mô. Cá nuôi ở đó không những được ngăn ra từng ngăn lớn có rập theo những mô hình dưới đáy bể, có những điều kiện sinh sống bình thường mà còn được một nhân viên chuyên môn huấn luyện nữa. Đầu tiên ông ta tập cho chúng làm quen với sự hiện diện của đám đông và ông đã thành công trong việc dạy cho chúng biết làm những trò thật bất ngờ.

Nếu bạn thích cảnh này, tôi khuyên bạn không nên phí quá nhiều thì giờ trong việc thăm viếng một hồ cá thông thường. Bạn hãy đi tới một hồ nuôi cá thiết lập ở gần bờ bể, tại đó bạn sẽ được chứng kiến những chú cá heo thi thố những gì mà chúng có thể làm được trước sự hiện diện của đông đảo quần chúng. Một người đàn ông đứng trên một tấm ván bắt sẵn ở giữa bề nước, cúi mình xuống ra hiệu. Theo lệnh ông ta, một chú cá heo nhảy vọt lên khỏi mặt nước, rồi bằng một hành động không thể tưởng tượng được, chú chỉ chớp một phút là đã giật được con cá mà huấn luyện viên đang giữ ra cho chú.

Cá heo là loài có vú mà người ta thấy rất nhiều tại Thái-bình-dương, Đại-tây-dương và nhất là Địa Trung Hải. Đây là những con vật háu ăn và rất tếu... ngạo giang hồ. Chúng thường đuổi theo tàu để đón chơi và lượm những thức ăn thừa từ trên tàu vớt xuống. Chúng cũng xức luôn

các chú cá con đang ở đâu đó xúm lại tranh mồi của chúng. Khi cuộc rượt bắt kết thúc, chúng liền diễn một trò rất ngộ nghĩnh là ù té chạy thật nhanh, nhanh đến nỗi tàu biển đuổi cũng không kịp! Tại Marineland những chú cá không lờ vốn tính nghịch và ưa sống thành đàn này đã được người ta huấn luyện và đạt được một kết quả kỳ thú.

Flippy là chú cá heo có khả năng và tài ba nhất trong cuộc luyện tập này. Chú chơi banh và chạy theo những đồ vật mà người ta quăng đi cho chú lượm lại như các bạn của chú chẳng? Không! Chú đã tập được những trò chơi phức tạp và khéo léo hơn nhiều. Chẳng hạn như: sửa lại một cái cột cho ngay ngắn, nhắm mắt hoặc mỉm cười khi lao mình qua một cái vòng bằng giấy đặt ở bên trên mặt nước (cười đây không phải là cử chỉ mà chú tỏ ra thỏa mãn với công việc vừa làm, mà là một cái gì tự nhiên của loài cá heo).

Người ta còn ngạc nhiên đến «ngần tò te ra» khi thấy chú Flippy được «thăng yên cương» như một chú ngựa con để kéo một miếng ván trên có chở một cô gái xinh tươi và một chú chó con để chạy quanh hồ nước. Lẽ dĩ nhiên Flippy phải khỏe và có biệt tài; Người ta đã không huấn luyện cho các bạn của chú làm như vậy mặc dầu chúng cân nặng tới hơn 250kg và cũng tếu ngạo như chú. Chú cũng thường cùng với các bạn chú «hành quân» săn đuổi những con rùa bể không lồ nặng trên rook cho tới khi những con rùa này phát cáu lên mới thôi; chú còn hay «chọc què» những chú cá nhút nhát và bé hơn bằng cách lấy mũi ũi cho một phát vào đuôi chúng. Những chú cá heo thường giữ sức để so tài với giống cá mập. Đây mới là những địch thủ xứng đáng của các chú; nhưng cá mập cũng thường bị các chú đè bẹp bằng những phát cắn như trời giáng. Nhất là trong trường hợp cá mập dám cả gan tấn công những chú cá heo mới sinh. Đi đâu, cá mẹ cũng thường dẫn con đi đó, cứ thế trong vòng một năm; Cá mẹ sẽ không cho con bú nữa khi cá con đã biết kiếm ăn nuôi thân. Cũng như các loài có vú khác, cá heo khi mới sinh ra đã có đủ các bộ phận và có thể bơi mà không cần đến cá mẹ giúp đỡ.

Ngoài ra, tất cả những chú cá heo đã được huấn luyện không phải chú nào cũng tài ba như Flippy; Trong số những con vật không lờ sống trên biển, nếu có con đã làm, cho chúng ta khiếp sợ thì các chú cá heo đã được chúng ta ưa thích mặc dầu các chú cũng to lớn và dũng mãnh.

Văn Trung
sưu tầm

—Nếu không sẵn lòng dung thứ những lỗi vật cho nhau, thì không thể bầu bạn với nhau lâu dài được.

La Bruyère

VIẾT VỀ NHỮNG KỶ NIỆM HỌC TRÒ

CUỘC THI

SÁNG TÁC

Số thứ tự nhận được 310

LÀNG XƯA

TRƯƠNG THỊ SEN

Dưới ánh nắng chiều vàng yếu đuối. Đàn trâu ngoan hiền theo lối ngõ quanh co, khúc khuỷu. Tiếng ai nói nhỏ nhỏ: «Sắp mưa rồi». Đúng thế, bầu không khí như ngấm hơi nước, phương xa đã đổi màu.

Chiều! Chiều về, êm ả như ru con Lụa ngồi ở hàng hiên, mưa đổ nó vội vàng chạy ra sau hè lấy áo vào. Xong xuôi, nó ngồi ở bên song cửa sổ nhỏ, những màu vàng bạc của tre nghe buồn vô hạn.

Con Vạc đi ngang qua nói lớn:

— Mai, mi lên Saigon hả?

Lụa không nói, lặng thinh, biết ý bạn Vạc cúi nắm chắc bình mực rồi, rẽ qua hàng tre lay bước đi. Nghe bạn nói Lụa bắt đầu cảm thấy xót xa ở tận đáy lòng mình. Nó bồn khoăn hỏi, nhưng ai đối đáp với nó. Lụa ngàng đầu nhìn làng xưa, bạn cũ, biết bao giờ nó sẽ gặp lại!

Lụa nhớ lại ngày nào, Vạc và nó như một đôi chim tung cánh, những buổi nhầy đây, vào lớp rồi giành nhau uống nước ở trong lu, đề phía góc lớp, bằng cái ca (ly, tách) móc ở cột đinh trên tường. Tuy nước không trong lắm, nhưng vẫn thiết tha tình bạn hữu, tình sư đệ mà bài học vẫn dạy. Cô ngồi trên bàn, mỉm cười

nhìn đám học trò đang tươi vui ngấm cô. Tiếng thằng Lạc, đứng ngoài lớp nói to vọng vào:

— Uống nước ngon quá hi?

Nụ:

— Ừ, ngọt lắm mi.

Rồi những lúc nước đã dơ, những con loăng quăng nổi lênh bênh, cô giáo của Lụa và cô Hương vắt vạt áo dài lên, rồi nghiêng cái lu ra đổ ở vũng cỏ có nước, xong đổ nước lạnh ở máy vào, cả đám học trò nhìn hai cô làm cười rúc rích, khoái chí. Vừa làm, cô vừa cười, khiến cho đám học trò thấy thích thú thêm.

Trong trường làng, có bốn (4) cô và hai thầy dạy sáu lớp. Nhưng theo Lụa và Vạc thì cô Lụa hiền nhất. Cô ít khi la mắng, cô chỉ dùng những lời dịu ngọt đề khuyên nhủ, và nói về sự không vâng lời sẽ đến rất đột ngột không ngờ.

Nhà Vạc ở cuối làng, sau một cây tre che khuất lối vào, màu áo vải nâu đã sẫm, được vá ở vai một màu trắng của Vạc. Quê của Vạc nơi đây, Vạc sống với mẹ với mẹ và hai đứa em nhỏ. Tuy vẫn làm lụng giúp gia đình, thế mà Vạc không bao giờ than van cả. Sự kiên nhẫn của Vạc thật vững chắc.

Mỗi khi đi ngang qua nhà Vạc, Lụa hay nói nhỏ nhỏ: «Có ai ở nhà không». Vạc hay đây này khi giận hờn với Lụa lắm. Vạc có hình dáng hơi gầy, da con bé xanh xao, tóc xòa dài ngắn lưng đen óng ả, và cái một cái kẹp nhỏ trước tóc. Sở dĩ, Vạc có là vì lượm ở dưới bụi tre gần ở lối vào nhà. Liền đó Vạc vội khoe Lụa ngay, nét mặt con bé vui vẻ sung sướng hẳn lên.

Hôm nay, con Lụa chợt buồn, chợt nhớ bằng khuôn. Cánh đồng thơm mùi lúa mạ, mà những buổi tan trường Lụa và Vạc vẫn thường đi qua. Sao hôm nay Lụa thấy nhớ thương, nuối tiếc, dĩ vãng êm đẹp năm xưa, bên làng cũ của cánh chim bạt gió, bông bênh trên sóng biển xanh lơ. Và màu kỷ niệm sớm nhắc nhở lại cho Lụa u hoài mãi.

Có một buổi Trung Thu, theo phong tục của làng mọi người được vui chơi trọn đêm. Giữa tiếng reo hò của trẻ con nô đùa. Thế mà Vạc chỉ ngồi ở trước sân buồn bã. Nghe tiếng Lụa gọi Vạc ngàng đầu cười héo úa, Lụa ngồi cạnh Vạc nhìn trăng, những tia sáng hào quang chiếu sáng ngôi làng nhỏ hẹp làm thêm tươi vui cho lũ trẻ con.

Khi đã sắp hết cuộc rước đèn của trẻ con, Lụa chia tay Vạc hai đứa cười rồi Lụa chạy về nhà, bước chân thoang thoát thật luyến lưu.

Làng xưa, Làng xưa. Ôi bao kỷ niệm mà Lụa không sao quên được những lúc buồn tủi, những lúc tươi vui kể sao cho xiết được. Bên hàng giậu những tiếng xào xạc, rên rì của côn trùng, mang lại bầu không khí buồn tẻ, cô đơn của đêm khuya sâu một bóng.

Mãi nghĩ bằng quơ mà Lụa không hay mưa tự bao giờ. Tiếng chị Trâm đang may áo, kêu kệt kệt ở góc phòng, Cu Nam và bé Thu nằm bên cạnh mẹ ngủ trên cái giường cũ. Lụa nhìn ra trời cơn mưa nắng buồn lẽ thê quá...

Lụa nghĩ đến ngày mai, Lụa muốn quên đi, nhưng vẫn nhớ mãi mãi một thời ở làng xưa, với tình xưa nghĩa cũ tràn đầy mãi thôi. Lụa khe khẽ nghe tiếng gió hát khúc đưa tiễn Lụa ra một phương trời xa muôn dặm đường dài này, Lụa sẽ không bao giờ gặp lại bạn xưa, làng cũ nữa...

GIẢI ĐÁP TRANH 7 ĐIỂM SAI

- Thiếu mớ tóc bên vai trái cô gái.
- Chân trái của cô gái ngắn hơn
- Bàn chân trái của cô gái dẹt ra nhiều hơn.
- Cổ áo cô bé tròn.
- Thiếu cái túi trên áo cô bé.
- Ống quần của cô bé dài hơn
- Cái xách tay thiếu quai.

NÓI THÊM VỀ CÁ BAY (Polisson Volant)

Bao Thiều Nhi số 76 ngày 11-2-1973 (số Tân Xuân) có đăng một bài sưu tầm về loại CÁ BAY của ông Đặng Hoàng. Bài viết rất công phu, tuy nhiên đọc qua trẻ em tưởng đâu đó là loại cá lạ lùng lắm mà không ngờ nó vốn là thức ăn rất quen thuộc của giới bình dân Việt Nam.

Tên nó đúng là CÁ CHUỒN vì hình thù nó phẳng phất con chuồn chuồn. Nó thường xuất hiện vào khoảng tháng 3, tháng 4, tháng 5 âm lịch. Người ta thường nói : TU HỮ kêu cá chuồn. Tu hữ là loài chim có trứng nhưng không biết ấp ; mỗi khi đẻ nó lên lên tồ chim CƯỖNG (cũng gọi là chim CÀ CƯỖNG), hút trứng chim này rồi đẻ trứng mình vào tồ, giao chim Cưỡng nhiệm vụ ấp trứng ấy. Tháng 3, 4 và 5 chim Cưỡng kêu thì đồng thời các chợ đều có bán cá Chuồn tươi cùng những «về» trứng cá Chuồn. Mỗi «về» có không biết cơ man nào là trứng, lớn bằng hạt bột bán. nhai nghe lộp bộp nhưng cũng rất mỗi răng đối với người lớn.

Giới bình dân rất nhờ cá Chuồn vì nó rẻ hơn các loại cá khác : ngày mùa thì được ăn cá tươi ; hết mùa vẫn tiếp tục ăn cá Chuồn khô, cá chuồn thính và như thế, nếu muốn thì quanh năm lúc nào cũng có thể có cá Chuồn để ăn. Tuy không ngon, nhưng nếu biết nấu thì cá Chuồn cũng trở thành món ăn thích khẩu, nhất là khi nấu nó với mít non, cho nên ở Quảng Tín có câu ru em :

«Có duyên lấy dạng chồng nguồn,
Mít non gỏi xuống, cá chuồn trở
lên».

Lại có câu : «Một mâm cần sui (sui gia hay thông gia), không bằng một mui cá chuồn». Mui cá chuồn tuy nhỏ không được một miếng ăn, nhưng nhai dòn dòn rất thú vị.

LƯƠNG HÒE
(Ty Bưu điện Tam Kỳ)

BÌNH ELECTRONIC

Em Phan Đức Hùng — La San Đức Minh :

Lần sao em đừng gửi tiền vào phong bì gửi thơ tay như vậy vì nó dễ thất lạc lắm. Muốn gửi tiền em phải gửi bằng bưu phiếu cẩn thận. Những phụ tùng em gửi anh mua hộ đều có sẵn duy chỉ 2 transistor 2N706 và 2N337 thì không có, chỉ có loại tương đương thôi. Em gửi số tiền cho anh chỉ đủ mua một cái vi âm thôi còn thiếu độ ngàn bạc em ạ.

Em Nguyễn văn Hường — Xóm Mới :

Em không thể đập bình ác quy ra rồi ráp lại đem đi nạp điện được. Lò xo là một điện trở nhưng có điện trở thấp. Thường thường điện trở làm bằng than. Cách làm điện trở phức tạp lắm. Em hỏi anh cách chữa một loại giảm điện 220 volt xuống 110 volt của Mỹ mà em không nói nó hư như thế nào thì làm sao anh chỉ được.

Một số câu hỏi anh không trả lời được vì em hỏi mơ hồ quá, anh không nắm được vấn đề.

Lan Chi tự KBA — Dấu Tiếng :

Gửi thư về gấp. Sẽ có báo hàng tuần vào ngày thứ sáu hay thứ bảy gì đó. Nhớ đón đọc. Xa đi, suy tư được nhiều điều vui đẹp lắm.

Em Hiệp Định — Kiến Thiết : Achel

Tivi của nhà em như vậy là hư nặng đó phải đem đi nhà thương đi.

Em Lê Khoa Học — Cần Thơ :

Em muốn biết rõ về dòng điện xoay chiều thì em nên xem vật lý học lớp đệ nhất tức lớp 12 bây giờ.

Em Lê văn Trình — Tuy Hòa :

Tivi hiệu Sanyo 12 inches của nhà em hình bị rung khi điện bị yếu còn khoảng 80 volt nguyên nhân vì bộ phận Régulator họ điều chỉnh không đúng phải điều chỉnh lại. Một đôi khi bệnh này nguyên nhân gây ra tại transistor 2SB407 bị hỏng nên hình bị rung.

Ông Nguyễn văn Tư — Cần Thơ :

Tivi ở dưới tỉnh Cần Thơ không bắt được đài Saigon ông thử gắn thêm antenne và bộ phận khuếch đại antenne xem sao.

Nhân tín : Em Phạm Ngọc Anh Trương Minh Kỳ. Em vui lòng cho anh mượn lại bộ máy phát thanh của em trong một tuần lễ để anh nghiên cứu một bộ máy đơn giản hơn dạng trình làng với các Thiều Nhi.

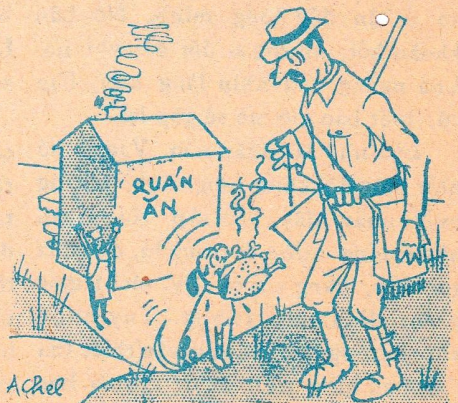

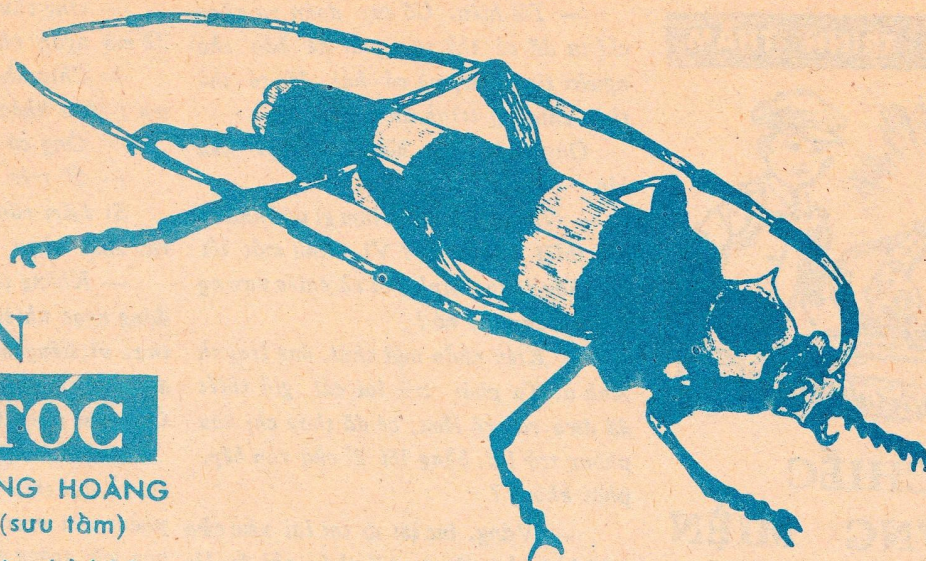
— Thà gờ tội cho kẻ làm lơ còn hơn buộc tội cho kẻ hàm oan.

VÔ DANH

— Muốn dạy đời thì đừng làm ra vẻ dạy đời. Và những điều nào mà người ta không biết thì phải trình bày như những điều người ta đã quên rồi.

ALEXANDER POPE

CON

XÉN TÓC

ĐẶNG HOÀNG
(sưu tầm)

Trong số các con vật nhỏ bé hay bay lác vào nhà lúc chiều tối như cà niêng, chuồn chuồn, châu chấu, dế, cánh cam, bọ dừa, bọ gỗ, bọ hung v.v... chúng ta còn phải kể tới xén tóc nữa, mặc dù thỉnh thoảng mới thấy nó xuất hiện, vì địa điểm sinh sống loài này thường là những vùng cây cối rậm rạp hay đồng cỏ yên tĩnh.

Thuộc loại côn trùng cánh cứng bất động lại chuyên gặm nhấm phá hoại, xén tóc gồm nhiều thứ to nhỏ khác nhau tùy màu sắc, địa phương. Thứ nặng gấp nhất mang sắc xám, nâu, lốm đốm vàng xanh hoặc khoang đen trắng, đỏ xạm chen tím và đôi khi pha hồng. Trung bình cỡ sáu, bảy phân, thân thon thon nhẹ nhàng mỏng mảnh, đầu nhỏ mắt to bên cạnh hai sợi râu vượt quá thân mình, cứng ngắc do nhiều đốt kết hợp với nhau chẳng khác gì lá thông vậy, xén tóc đáng sợ ở chỗ, sau hai sợi râu nhỏ ngoe nguẩy loạn xạ là cặp răng nanh hình lưỡi liềm thật bén. Sở dĩ nó mang tên xén tóc vì nếu bạn thử giứt một vài sợi tóc rồi đưa cho nó cắn thử, sợi tóc sẽ đứt ngay. Do đó, hãy sợ, bạn dễ bị xén tóc xén cho một miếng vào tay chảy máu như chơi. Kể đến là cò, phần này to hơn đầu và đặc biệt trang bị hai mấu gai nhọn hoắt chia sang hai bên dùng để tự vệ và làm phương tiện gạt bỏ các chướng ngại vật trên đường đi kiếm ăn.

Di nhiên xén tóc biết bay vì cũng có cánh, nhưng hai cánh này cứng và khum khum khép kín trên sống lưng hoặc do nhiều lớp lông nhỏ bao phủ, hoặc nhẵn thín bóng loáng hay nổi gân chạy theo chiều dọc chỉ được coi như «áo giáp» che chở thân thể khỏi bị hiểm nguy khi xén tóc nhà ta chui mé vào các hang hốc, hốc cây cũng như chống đỡ mọi sự va chạm mạnh nếu chẳng may húc phải bờ tường, cành lá rồi rơi xuống bất ngờ, chứ không vỗ được như loài chim. Căn di chuyển đó đây, lớp «áo giáp» sẽ mở rộng ra bất động để lấy chỗ cho hai cánh bên trong làm việc. Chính cặp cánh này, bề ngoài có vẻ yếu ớt, mỏng mảnh thật đấy nhưng dư sức nâng bổng xén tóc lên cao đề lao đi vun vút tựa mũi tên.

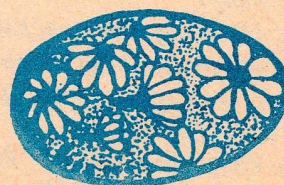
Tuy cũng có sáu chân rất khỏe, xén tóc không nhảy được như dế, châu chấu, cào cào v.v... ngược lại nó chạy khá nhanh ngang với loài gián, vậy mà vẫn bị sát hại. Mỗi khi gặp nạn, xén tóc phát ra những âm thanh xào xạo, ùng ùng, đồng thời vùng vẫy tìm cách thoát thân. Một vài loại chim ưa bắt xén tóc để ăn thịt, do đó, nó ít khi xuất hiện lúc ban ngày mà chỉ chờ đêm tối mới dám bò khỏi tổ là các hang, hốc đào sâu dưới đất trong bờ, bụi, hoặc lỗ nhỏ ở mồi tít giữa ruột cây lớn vì

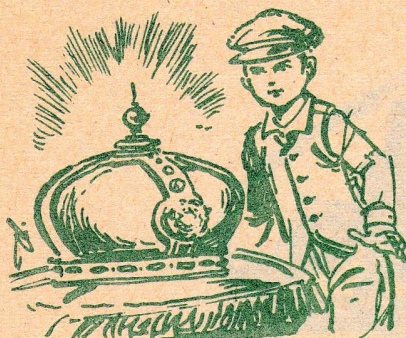
nó thích «sơ» rễ, lá, cành non và ngay cả lớp gỗ tươi mềm. Dù đường vào «tổ ấm» nhỏ bé xén tóc ra vào dễ dàng không hề gây ra thương tích bao giờ.

Tới mùa gieo giống, xén tóc cái lo sắp đặt chỗ để trứng đục khoét giữa thân cây. Những trứng này trải qua một thời kỳ biến thể nghĩa là trước hết trứng hóa ấu trùng rồi thành kén, sau đó mới biến ra nhộng để rồi cuối cùng chính thức trở thành xén tóc con. Thường thường những chú xén tóc con này rất khỏe mạnh, háu ăn.

Ở vùng rừng già Amazone (A-ma-dôn-nơ) bên Ba Tây, người ta thấy hàng đàn đông đảo những con xén tóc lớn dài ngót ba mươi phân, chuyên sống trên cây, và đó chính là nguyên nhân các vụ cây có gỗ chết bất thường vì bị chúng đục thủng rỗng ruột loại cổ thụ làm tàn lụi cả một khu vực rộng lớn.

Tóm lại, xén tóc là loại côn trùng phá hoại mùa màng và cây cối cần tận diệt

CHIẾC VƯƠNG MIỆN CĂN NGỌC

Nguyên tác : CONAN DOYLE

Phóng tác của : THU AN

(tiếp theo)

Sĩ Lâm vừa trở lại chùi tuyết bám trên giày vào tấm thảm trước cửa vừa trả lời :

— Tôi hoàn toàn đồng ý với cô và tôi cũng hy vọng như cô, sẽ tìm ra chứng cứ để tỏ là anh ấy vô tội. Tôi đoán là đang được hân hạnh nói chuyện với cô Hoa đây có phải không ạ ? Tôi có thể hỏi cô vài câu được không ?

— Xin ông cứ hỏi ! Tôi cũng rất mong được làm sáng tỏ câu chuyện bí mật ghê gớm này...

— Đêm qua, cô có nghe thấy gì không ?

— Không, cho đến lúc bác tôi bắt đầu to tiếng. Khi tôi nghe thấy, tôi vội chạy xuống.

— Cô đã đóng các cửa cái và cửa sổ ; cô có đóng chặt hết các cửa sổ không ?

— Thưa ông, có chứ.

— Sáng nay, các cửa sổ vẫn đóng kín ?

— Vâng ?

— Một trong những chị hầu phòng có tình nhân phải không ? Dường như bữa qua, cô có nói với bác cô là chị ta đã ra thăm hẳn ?

— Vâng, chị ấy lúc đó đang dọn dẹp trong phòng khách, có lẽ chị ta đã nghe bác tôi nói về cái vương miện.

— Tôi hiểu. Cô suy đoán ra rằng chị ta đã có thể ra ngoài để bảo cho người tình biết, và cả hai đã có thể thảo chương trình ăn trộm.

Ông chủ ngân hàng sốt ruột kêu lên :

— Nhưng mà mình làm gì với những giả thiết xa vời ấy ? Vì chính mắt tôi đã thấy thằng Anh Thi và chiếc vương miện trong tay nó !

— Kiên nhẫn một chút, ông Huỳnh Anh ạ. Ta phải trở lại cái giả thiết đã đưa ra : cô Hoa, cô đã thấy chị hầu phòng trở lại, bằng lối đi của căn bếp, phải không ?

— Vâng, lúc tôi đi coi lại xem cửa đã khóa kỹ chưa, tôi thấy chị ấy lên vào nhà. Tôi cũng thấy tình nhân của chị ta, đứng trong sương nữa.

— Cô biết hẳn ta sao ?

— Có chứ. Đó là người bán hàng vẫn thường mang rau đến cho chúng tôi. Hẳn tên là Phan.

Sĩ Lâm hỏi :

— Hẳn đứng ở mé bên trái cửa, phải không ?

— Vâng.

— Và hẳn ta có một chân bằng gỗ ?

Cặp mắt đen của cô gái thoáng một tia lo lắng. Cô ta kêu lên :

— Bộ ông là ma quỷ hay sao mà biết được điều đó ?

Cô ta mỉm cười, nhưng Sĩ Lâm vẫn đắm chiêu không cười đáp lại. Anh nói :

— Tôi rất muốn được lên xem tận mắt. Và có thể tôi còn phải coi lại chung quanh nhà nữa. Nhưng có lẽ trước khi lên lầu, tôi nên xem xét lại các cửa sổ dưới nhà đã...

Anh ta đi mau mắn đến các cửa sổ, và ngừng lại một lúc ở cửa sổ lớn, trông ra lối đi sang chuồng ngựa. Anh mở ra, và dùng kính lúp xem xét kỹ lưỡng chỗ bậc cửa sổ. Sau cùng anh nói :

— Xong rồi ! Bây giờ ta có thể đi lên lầu. Căn phòng tắm của ông chủ ngân hàng trông gần như một căn buồng ngủ nhỏ vậy. Có một cái thảm xám,

một bàn giấy lớn, và một cái gương hình chữ nhật. Sĩ Lâm tiến về phía bàn giấy và nhìn kỹ ổ khóa ngăn kéo.

— Ông thường dùng chìa khóa nào để mở ngăn này ra ?

— Chìa khóa mà thằng con tôi đã nói : chìa khóa tủ đựng đồ vật.

— Ông có nó đây không ?

— Ở trên bàn đó !

Sĩ Lâm cầm lấy và mở ngăn bàn ra. Anh nhận xét :

— Không có tiếng động nào. Chẳng đáng ngạc nhiên nếu ông không bị đánh thức vì tiếng mở khóa. Chắc hộp này đựng vương miện phải không ? Ông cho phép tôi xem một chút nhé...

Anh mở hộp, lấy cái vương miện ra và đặt trên bàn. Đó là một nghệ phẩm gắn ngọc lỏng lẩy, và tôi chưa bao giờ trông thấy ba mươi sáu viên đá đẹp như thế. Ở một đầu của vương miện, một cái vành bị bẻ cong lại, gãy ra : một góc có ba viên đá đã bị đứt đi.

Sĩ Lâm hỏi :

— Ông Huỳnh Anh, đây là cái góc đối diện với góc đã không may bị mất. Tôi có thể nhờ ông bẻ gãy thử được không ?

Ông chủ ngân hàng lùi lại kinh sợ :

— Không bao giờ tôi muốn thử việc đó.

— Nếu thế, thì tôi sẽ thử...

Sĩ Lâm bất chợt ấn mạnh tay hết sức mình, nhưng vô hiệu. Anh rất bình tĩnh nhận xét :

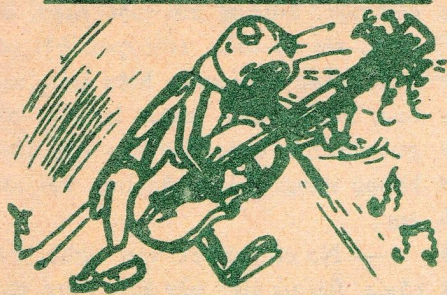
— Tôi nghĩ là nó đã hơi bị chuyển một tí. Nhưng, đầu tay tôi rất mạnh, cũng chỉ phí thì giờ vô ích, nếu muốn bẻ gãy nó. Một người đàn ông sức lực trung bình không thể làm được. Nhưng giả thử rằng tôi bẻ được, ông Huỳnh Anh ạ, thì sẽ có một tiếng động, khô khan như tiếng súng bắn. Ông có cho là ông vẫn không nghe thấy gì không, khi chuyện đó xảy ra ở cách giường ông có vài thước ?

— Tôi không biết nghĩ sao. Tôi đang đứng trong bóng tối.

— Có lẽ ta sẽ tìm ra ánh sáng nếu ta tiếp tục khảo sát. Cô nghĩ sao, cô Hoa ?

— Tôi thú thực là tôi cũng bối rối như bác tôi vậy.

(còn nữa)

ĐÔI BẠN

GIANG HỒ

PHAN-KHƯƠNG-THÁI

— Hai cậu chờ gã Thạch Sùng sẽ đến kể tiếp chuyện buồn. Có những việc mà ta biết ngay là đúng và cần làm. Lão phải về trên quảng còn xa. Và lại, lão sợ gã Thạch Sùng liếm nhăm lão là con mồi ngon thì nguy tại.

Trông gã Thạch Sùng cũng hiền lành, nên hai anh để không ngại làm quen.

— A! Chào anh.

— Chào hai anh

— Hôm nay anh nghỉ học để đi xem vụ xử kiện phải không?

Anh Dế Mèn khôn ngoan đã đánh đúng tâm lý gã Thạch Sùng. Gã Thạch Sùng thích được bất cứ ai hỏi và nhắc đến sự học của mình. Giống như bất cứ trẻ học trò nào đều thích khoe khoang quần áo, tay chân bị lấm lem mực xanh tím. Gã Thạch Sùng vui vẻ đáp:

— Tôi không có trốn học, tôi được nghỉ vì thầy giáo ốm. Tiếc quá tôi mãi đi lang thang đâu hay biết có vụ xử kiện.

Anh Dế Mèn hỏi vặn gã Thạch Sùng:

— Đi học chắc vui lắm. Tôi chỉ học được có một ngày nhưng lúc ấy còn bị kẹt trong hộp kín. Các ngày kế tiếp chỉ toàn là học lóm và nghe lóm bôm lới thầy giáo trong lớp. Rốt cuộc vẫn là kẻ mù chữ.

— Anh nói đến học chữ ư? Tôi thì học nghề. Nhưng học gì thì học,

có học mới nên khôn. Thầy giáo của tôi cũng không biết chữ nhưng bù lại thầy dạy tôi biết bao là kinh nghiệm quý báu, với những bài học về lòng nhân...

Với giọng nghiêm trang, Dế Nhũi bày tỏ sự khâm phục của mình:

— Chao ôi, thầy trò anh đa cảm quá đi thôi, cả ông lão Kiến Càng nữa. Ông ấy vừa «bật mí» với tụi này một câu chuyện cũng có vẻ lăm ly, đầy nước mắt...

Gã Thạch Sùng đánh dấu hỏi trong đầu, và sung sướng khi giải được gút mắc:

— Kề ra cũng thương cảm... Một kẻ bị mắc nạn mà tôi vừa khám phá hôm qua.

Anh Dế Nhũi lấy làm ngạc nhiên thốt:

— Lại tai nạn, tưởng chỉ có mình tôi là xui xẻo.

— Ủa, chớ không phải anh đang tự do sao?

Anh Dế Mèn đã đoán ra phần n.

— Có lẽ anh Thạch Sùng muốn nói đến trường hợp của kẻ bị giam cầm hay tù túng chăng?

— Đúng vậy. Tội nghiệp cô chim Khướu, cần được gấp rút cứu giúp.

Bấy giờ hai anh để đã nắm được vấn đề của lão Kiến Càng nói úp mở lúc nãy. Cả ba đều trầm ngâm. Gã Thạch Sùng bần khoản «tặc tặc», không biết làm sao mở lời mời hai anh để cùng gã hợp lực để làm công chuyện lớn lao của một hiệp sĩ. Còn hai anh để cùng đang lưỡng lự trước hai ngã đường mở ngõ. Có nên thực hiện ý định giang hồ, để lời vàng ngọc của lão Kiến Càng ngoài tai? Hay là theo gót Thạch Sùng tìm phương cách giúp cô chim Khướu «tháo cũi, sỏ lồng.»?

Sau cùng đại nghĩa đã đánh thức lương tâm vốn dĩ vô tình của hai anh để. Khởi đọi gã Thạch Sùng yêu cầu hai anh để vẫn vui vẻ hỏi thăm tỉ mỉ từng chi tiết để cả ba liệu bàn và nghĩ một kế hoạch hoàn hảo. Thành hay bại còn do ở tài trí của cả ba lẫn sự xếp đặt của tạo hóa cũng rất vô

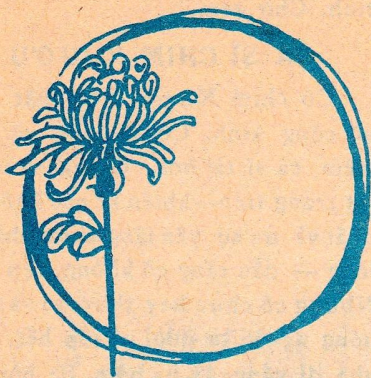
tình. Chờ xem.

CA SĨ CHIM KHƯỚU

Cô chim Khướu hát thật hay, vũ cũng xinh. Cô là một vũ công kiêm ca sĩ tài hoa. Giọng ca của cô rất trong trẻo—khiến kẻ nào khó tánh nhất và ưa sự yên lặng cũng phải hài lòng—dẫu rằng cô không đẹp lắm. Nhưng cô chưa hay thức ăn và nước uống người ta nuôi cô sắp hết. Chủ nhà đi vắng đã ba hôm. Ba hôm dài vắng vẻ không làm buồn não cho cô trái lại chỉ gây một ít cảm giác nhung nhớ... nhớ nhung. Đúng rồi! Cậu chủ nhỏ hằng ngày chăm nom từng hạt gạo, hạt mè... thơm ngon, từng chén nước trong vắt cho cô đầu mà không thấy bóng hình. Phải chi cô biết được hết thầy gia đình chủ nhà đã đưa nhau đi nghỉ mát ở vùng bẽ trong ba tháng hè thì cô sẽ thất vọng bao nhiêu. Đó cũng vì họ đã bỏ quên cô. Nếu có nhớ, họ cũng không thể nào mang cả lồng tre theo để rước thêm sự phiền toái, bận rộn. Nghĩ hè là để vui chơi và hưởng lấy sự thanh thoi, nhàn nhã. Họ vớt lại sau lưng những gì rắc rối và nhọc nhằn, dù chỉ là một thú vui nhỏ là yêu cầm thú. Thế nên có một gã mèo cũng chung số phận với cô ca sĩ. Nhưng gã lại có được sự tự do. Tự do để mà tha hồ tìm kiếm thức ăn. Nghĩa là gã có thể ngồi rình trên giàn hoa giấy thật thông dong. Trên giàn hoa giấy màu hồng, gã mèo có bộ lông lốm đốm trắng và đen như muối tiêu đang tức tối. Gã Muối tiêu không có cách nào để bắt sống cô ca sĩ hầu dùng làm bữa diêm tâm. Chiếc lồng tre đóng đưa như bảo một sự hiểm nguy, nhưng cô chim Khướu vẫn vô tâm. Cô còn tốt giọng để ca hát và chưa thấy khát nước.

Có hai thằng bé Se Sẻ chuyên trên cành cây trượng cá ngoài sân. Hai đứa riu ra riu rít, rủ nhau đến thăm cô chim Khướu. Trông thấy hung thần Muối Tiêu hai đứa bèn len lén rút lui. Thôi đành để bữa khác lên nhại giọng của cô chim Khướu cũng không gấp gì.

(còn nữa)

THUƠ' MƠ

làm Văn Sĩ

TIỂU THUYẾT HỒI KÝ
NHẬT TIẾN

Các cụ ngày xưa có câu tục ngữ « Điếc không sợ súng » đem áp dụng vào trường hợp của tôi, thật không còn gì đúng hơn nữa.

Tất cả chỉ khởi đầu bằng một sự tình cờ. Số là, vào thời kỳ đó, có một nhà thi sĩ tạm gọi tên là Nguyễn Đông Tây, ẩn hành tác phẩm đầu tay của mình. Sự xuất hiện của tập thơ đã gây trong hàng ngũ văn nghệ lau nhau của chúng tôi một sự bàn tán hết sức ồn ào náo nhiệt. Trước hết là những hàng quảng cáo in rất to, rất trang trọng trên hầu hết các tạp chí văn nghệ đang phát hành. Nội dung tôi còn nhớ đại khái như sau :

Một vì sao sáng vừa xuất hiện trên vòm trời Văn Học Nghệ Thuật.

Những người yêu thơ không thể bỏ qua tập thơ :

MÙA THƯƠNG NHỚ

của Thi Sĩ NGUYỄN ĐÔNG TÂY

- Nhẹ nhàng hơn hơi thơ Nguyễn Bính
- Say đắm hơn hồn thơ Xuân Diệu
- Chưa chất hơn giọng thơ Trần Tế Xương

● *Triền miên hơn ý thơ Nguyễn*

● ... Và man mác như bầu trời vô tận của vũ trụ vô vàn Tinh Tú.

Ồi chà ! Chưa bao giờ trong sinh hoạt văn chương lại xuất hiện một lối quảng cáo um sùm, cao ngạo và lớn lối đến như thế. Lẽ dĩ nhiên là bản quảng cáo đã gây một sự bất bình. Bọn chúng tôi bàn cãi với nhau om tỏi :

— Nguyễn Đông Tây là ai ? Có ai được đọc thơ của Nguyễn Đông Tây bao giờ chưa ?

— Rồi ! Rồi ! Thơ của « lão » đăng ở Quê Hương mấy bài.

— Thế hả ? Bao giờ ? Số mấy ? Hay không ?

— Thôi ừm mà dám sánh với Nguyễn Du, Trần Tế Xương. Phét không chịu được.

— Thi quảng cáo mà.

— Quảng cáo thì quảng cáo chớ. Thơ chữ đâu phải thuốc ho bà lang Trọc mà phịa quá như vậy.

— Thôi hãy chờ xem. Biết đâu chẳng là một vì sao sáng mới mọc trên vòm trời văn học.

— Ngộ lỗi sao không sáng mà sao lu thì sao.

— Thi phang bỏ bỏ nó đi chớ. Sự gì !

Người phát biểu lỗ măng sau cùng đó là Thi sĩ Nguyễn văn Tắc. Hơn ai hết trong cả bọn, Tắc cảm thấy mình có bổn phận phải làm sạch sẽ sinh hoạt thi ca, bởi Tắc là Thi sĩ. Là thi sĩ thì trách nhiệm đối với thi ca là đúng rồi. Thế là cả bọn chúng tôi đều háo hức chờ một biến cố văn nghệ. Trước hết là tập thơ của Nguyễn Đông Tây phát hành. Thứ đến là bài phê bình này lửa mà Nguyễn văn Tắc đã hứa hẹn. Hai tuần sau, tập thơ được bày bán khắp thị trường chữ nghĩa. Tắc cũng giữ đúng lời hứa, cần trọng viết một bài phê bình dài 12 trang giấy kin mít. Tôi đòi xem trước, Tắc xua tay :

— Chờ đăng đã ! Chờ đăng đã ! Phải đăng rồi đọc mới khoái.

Bọn chúng tôi đành phải nén lòng chờ đợi. Nhưng rồi một tuần, hai tuần, rồi ba tuần trôi qua, bài của Tắc chẳng thấy xuất hiện trên mặt báo. Tắc ức quá, chép lại một bản gửi cho báo khác. Tờ báo này cũng không đăng. Tắc phân bua với anh em :

— Nó có thể lực văn nghệ, các cậu a. Bài tớ viết này lửa như thế, đời nào tòa soạn họ dám đăng.

Tuy Tắc viện cớ như vậy để biện minh cho mình nhưng bọn chúng tôi ai cũng nghĩ là khả năng phê bình của Tắc chưa đủ sắc bén để được các tòa soạn tiếp đón một cách nồng nhiệt. Nạn bề phái trong văn nghệ thì thời nào cũng có, nhưng nói thực ra cây bút Nguyễn Đông Tây không phải là một cây bút quen thuộc, có thể lực. Anh ta mới nhảy vào làng văn chương không đầy bốn tháng. Lại nghe một nguồn dư luận sĩ sào thì anh ta rất ít quen thuộc với giới văn chương. Ở ngoài đời anh sống bằng nghề đập xích lô. Đập xích lô rồi để dành tiền in thơ, đó là một hiện tượng đặc biệt ít có. Nhân vật Nguyễn Đông Tây chính vì thế lại càng gây cho bọn chúng tôi sự tò mò, kích động và xôn xao bàn tán. Phải thành thực mà công nhận, thơ của Nguyễn Đông Tây không dở. Anh ta có nhiều kinh nghiệm sống. Anh ta lại có đầu óc xã hội. Những bài thơ in trong tác phẩm của anh tuy có nhiều nét vụng về nhưng lại đời dào sinh lực của đời sống. Vào giữa lúc mà văn chương phần đông chỉ hướng về những chuyện than mây khóc gió thì sự xuất hiện tác phẩm của anh là một trường hợp đặc biệt. Chỉ đáng tiếc một điều là anh ta đã quá lớn lối khi sánh mình với hầu hết tinh hoa của làng thơ đi trước, nào Nguyễn Du, nào Trần Tế Xương, nào Xuân Diệu, nào Nguyễn Bính v.v... Đó là một sự kiện không mấy ai thích thú cả, và nó theo kiểu ngôn ngữ của bọn trẻ bông bột chúng tôi thì là « không thể tha thứ được ». (Còn nữa)

Hộp Thư

tiếp theo

Em V.T.L, Saigon : Đáng lẽ ở tuổi em không nên lra ý tới chuyện của người khác. Nhưng nay chuyện đã xảy ra rồi, em cũng đừng thắc mắc nữa. cứ đi thẳng không nhìn cái người đã đánh em, coi như không có gì xảy ra là hơn em nhé.

Em Nguyễn văn Thông, Huế : Em coi nơi bia số 39 sẽ thấy rõ cách mua sách và số tiền cước phí mà em sẽ gửi thêm. Khẩu cầm là harmonica đó em ạ.

Em Trần ngọc Sơn, Tam Kỳ : Câu trả lời giải trí ngoạn mục của em vui lắm nhưng dài quá 10 chữ nên bị loại mất rồi em ơi !

Em Lê thị Bạch Minh, Saigon : Tên em hay và lạ lắm, khỏi cần bút hiệu gì cho phiền. Đúng là chú N.T, họ Bùi đó em.

Em Mây Thu, Saigon : Ghé tòa soạn chơi với chị em nhé.

Em Ngô văn Sơn, Phù Mỹ : Rửa mặt bằng nước vo gạo, rồi để cho khô rửa lại bằng nước giếng, da sẽ mịn và trắng hơn nghe em.

Em Nguyễn hồng Nhật, Chợ Lách : Em gửi bưu phiếu về 1500 đồng, tòa soạn sẽ gửi bảo đảm bộ 2 và 4 tới em, chắc chắn em sẽ nhận được em ạ.

Em Lâm hoàng Huy, Cần Thơ : Gia nhập GBTN, khỏi cần viết bài gì cả, nghe em.

Em A.H, Chợ Lớn : Giờ ra chơi các em cũng nên ra khỏi lớp để thay đổi không khí. Nên đi bách bộ một chút. Em hãy làm điều có lý. Chứ cứ lo chiều chuộng theo hai người bạn ý kiến trái ngược nhau thì em đến điên đầu mất em ạ.

Em Yến Huê : Thơ lục bát thì phải có vần chứ nếu cứ làm một câu 6 một câu 8 không vần điệu gì, thì đọc lên nghe chói tai. Như thế không phải là thơ em ạ.

Em Ngô Ngọc Nguyên, Cần Thơ : Các bạn thắc mắc về cái địa chỉ của chị nhá. Giải thích cho chị rõ em nhé.

Em Khiếu Quốc Việt, Đà Nẵng : Nếu người bạn em có lập lại những câu chỉ trích, em đừng buồn nhé. Phật và Chúa mà còn bị chỉ trích ghét bỏ thì chúng ta đừng đòi hỏi được tất cả mọi người yêu mến. Có điều đáng tội nghiệp cho người hay chỉ trích là thói tìm tòi điều xấu nó làm cho mình mất yêu đời, tâm hồn trở thành căn cõi, và gây khó chịu cho mọi người em nhĩ.

Em Lý ngọc Dũng, Saigon : Đã có một em xi phần tem rồi nghe em.

Em N.T.N, Hiếu Thiện : Ý kiến hợp ở trường của em hay lắm. Nhưng liệu có thể xin phép thầy Hiệu Trưởng được không hả em. Thế ra nhà Mọn ở xa lắm hả em. Bây giờ chị mới biết đó em ạ

Em Tăng Hoàng Chương, Cần Thơ : Em thật sung sướng có ba má thương em, lo cho các em về mặt tinh thần như vậy. Đối với anh bạn bỏ học, đi chơi bi đã, em đừng cho mượn tập nữa, vì như thế là em tiếp tay với bạn, giúp bạn có cơ hội làm bậy đó nghe em.

Em Ngô Ngọc Bích, Nha Trang : Em thông minh lắm. Chú N.T, rất tiếc không thể viết thư riêng, em vui lòng nhé.

Em Nguyễn văn Hùng, Đà Nẵng : Muốn giỏi bất cứ môn gì, em đều phải chăm học. Bài hay thì chú N.T mới lựa đăng em ạ.

Em Vương Tứ Đặng, Qui Nhơn : Không có địa chỉ thì không thể gửi thư. Không được làm đài phát thanh xa cả cây số em ạ.

Em Huy Chi, Gia Định : Em cứ học trường cũ và coi người bạn đó như những người thường khác. Tại sao cứ không chơi với nhau nữa thì phải thành thù của nhau. Cứ thản nhiên mà đối xử em nhé.

Em Ngọc Lan, Đà Nẵng : Em dễ thương lắm. Truyện thì do chú N.T lựa Còn hình vẽ thì do chú Vi Vi tuyển chọn. Chú bảo hình của em chưa đăng báo được nghe em.

Trần thị Cúc, Hòa Phát : Đọc thư em chị cảm động quá. Mất em như thế mà em thật yêu đời, không hề than vãn, tại biết cảm ơn ba má và bác Sĩ Tái. Ôi, tâm hồn em đẹp biết bao ! Chị mong các em khác còn đủ giác quan, sẽ không bao giờ còn bị quan chán nản nữa. Chị rất vui nhận em làm em nhưng đừng bắt chị gửi thư riêng. Báo Thiếu Nhi đã đóng được 7 bộ, mỗi bộ gồm 10 số giá 600đ, ở xa gửi thêm 150đ, cước phí bảo đảm em ạ.

Em Ka bình Phương, Mỹ Tho : Em cứ điền bút hiệu vào thẻ là được rồi. Thi em cũng là em chị như H.C và C.D đó thôi, cô bé.

Em Phương Thủy, Saigon : Chị cảm động thấy em sẵn sàng hy sinh để giúp báo có thể tồn tại. Nhưng biện pháp tăng giá báo sẽ làm cho một số em tài chính quá eo hẹp sẽ càng thêm thiếu hụt. Cho nên bác chủ nhiệm đành phải cố sức gánh đỡ phần nặng nề cho các em. Bác gửi lời cảm ơn em và chúc em giữ mãi được lòng tốt em nhé.

Em Văn Châu, SadeC : Đất nước chúng ta đang điêu linh, cần rất nhiều bàn tay thiện chí để hàn gắn đồ vỡ và xây dựng lại cơ đồ. Nhưng lại có

một thiểu số không ý thức được nhiệm vụ của từng phần tử trong quốc gia, hỗn phần phải làm đề nâng cao uy tín và đề cả dân tộc được hành diện, mà lại chỉ biết coi Lý Tiểu Long, Khương Đại Vệ, Vương Vũ là thần tượng. Rồi bắt chước theo từ cách ăn mặc tới cư xử, dáng điệu của họ. Ngoài đời, họ cũng chỉ là những người bình thường. Theo dõi một nầy một nọ của họ là sự kém suy nghĩ, chị mong rằng lần lần các em đó sẽ hiểu rằng hành động thế là lỗ bịch và sẽ biết tiếp tay với những người thiện chí để xây dựng xã hội. Đừng bị quan Không phải tất cả đều xấu đâu. Nếu tất cả đều xấu thì dân tộc ta đã bị tiêu diệt rồi. Hãy nhìn vào biết bao công trình về đủ mọi phương diện đề mà lên tinh thần em nhé.

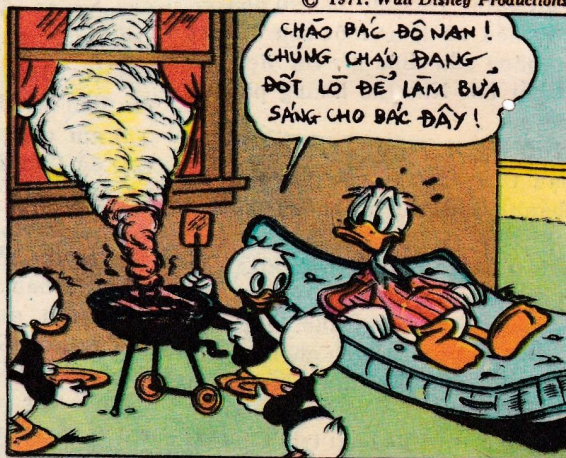
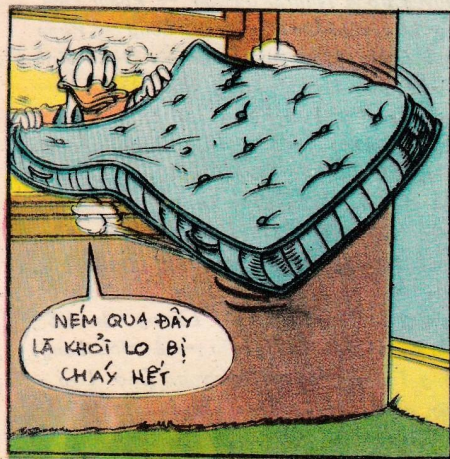
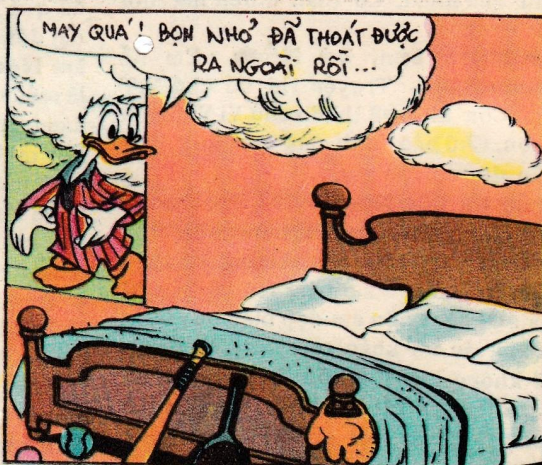
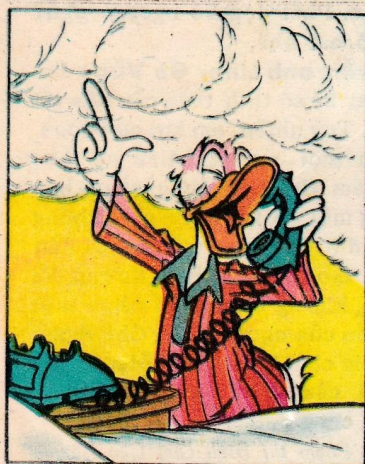
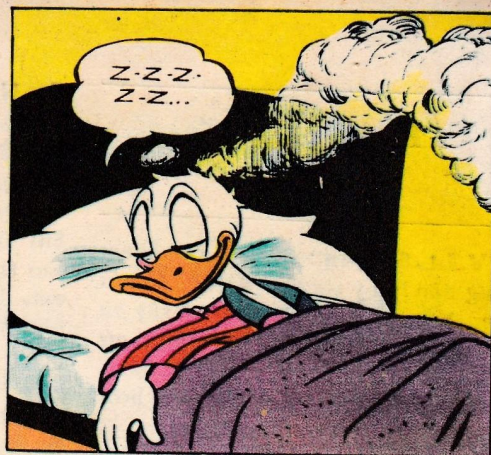
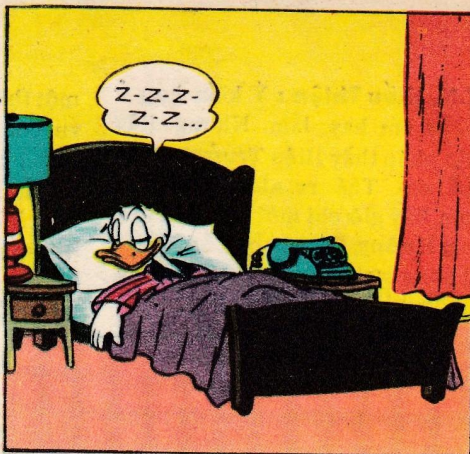
Em T, Đà Nẵng : Má đi làm nên khi về nhà thì đã mệt lắm rồi. Em có thương má thì lo làm công việc giúp má chứ sao lại nghĩ tới chuyện tự tử. Biết bao người mong có cha mẹ, mà không được, sao em đại dột thế. Em ơi ! Hạnh phúc ở bên ta như tay chân của ta, chỉ khi nào mất rồi ta mới thấy sự có tay chân là qui, thì lúc đó đã quá trễ. Phải dẹp bỏ ngay ý nghĩ đại dột đó, em nhé.

Em Nguyễn anh Linh, Gò Vấp : Em là một cậu bé có tinh thần cầu tiến rất đáng quý. Tuy nhiên, em hơi cực đoan. Em muốn mọi sự phải tiến bộ theo cách của em thì sẽ bị đụng chạm làm buồn lòng một số bạn. Thế giới không hòa bình được cũng vì mỗi người đều muốn cải tạo xã hội theo đường lối của mình, không chịu chấp nhận một chút ý kiến của người khác. Chị mong em có thêm chút tinh thần cởi mở nữa thì em là cậu bé tốt lành, đáng làm gương đó, em ạ.

Các em : Phạm thị Bích Lan, Cần Thơ — Nguyễn trọng Nghĩa, Saigon — Phạm Liêu, Chợ Lớn — Lý kim Hoa, Vĩnh Long — Phan thanh Long, Chương Thiện — Đình vĩnh Phước, Biên Hòa — Trang Hòa, Đà Nẵng — Thạch Truyền, Tam Kỳ — Thổ ty Hoa, Cần Thơ — Dương Thanh Minh Cần Thơ — Thành Long, Chợ Lớn — Hoàng hải Hùng, Biên Hòa — Lê T. Nhân, Vĩnh Long — Hoàng văn Hiên, Đà Nẵng — Thu Hòa, Nha Trang — Thanh Sinh, Qui Nhơn — Đặng thanh Bạch, Cam Ranh — Huỳnh kim Sơn, Qui Nhơn — Trà đại Thành, Saigon — Lương văn Hòa, Tam Kỳ — Trần Lê Nguyễn — Lê minh Long, Vũng Tàu — Thương Thương, Chợ Lớn — Trần thị Yến Huê — Khắc Khoa, Bình Định : Chị đã nhận được thư. Thân mến chúc các em được vui mạnh và cười tươi với chị trong vòng tay lớn này các em nhé.

Thương mến tất cả các em
Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH

ĐỒ 4 NAN SỢ CHÁY NHÀ

© 1971. Walt Disney Productions.

Giá 50đ.

Biên lai chính thức số 931-BTT-NBC.HCBC ngày 18-6-1971